

Gel[:b]lau

Deutsch-ukrainisches Magazin
Ausgabe #11, 01.03.2019

Gel[:b]lau-online:
www.gelblau.net

**Українська мода:
початок нової ери**

Ukrainische Mode:
Beginn einer neuen Ära

**Мандрівне радіо
«Сковорода»:**
Radio Skovoroda

**Гендерна рівність vs
барбершопи:**
Gleichberechtigung vs.
Barbershop

Нічне життя Берліну
Berliner Nachtleben:
Sex, Drugs & ... Techno

Мюзикл вчора та сьогодні
Einführungskurs Musical

Impressum

Chefredaktion: Kseniya Fuchs, Ilona Usbenina
Redaktion: Alla Conrad, Afina Khadzhyanova
Layout: Anton Vlasenko, Kseniya Fuchs
Illustration: Kateryna Dorokhova, Kateryna Kostinchenko
Lektorat: Anton Kravets, Oleksandra Kulbaka, Iryna Gumenchuk, Vsevolod Mostovetsky
Übersetzer: Anna Gutsaliuk, Ilona Usbenina, Kseniya Fuchs, Alla Conrad, Afina Khadzhyanova

Herausgeber: Ukrainisches Atelier für Kultur & Sport e. V.
Rosenbergstr. 47b, 70176 Stuttgart
E-Mail: info@uaks.de
ISSN: 2509-8136, Limitierte Auflage
Erscheinungsweise: quartalsweise

Kontakt Redaktion: E-Mail: red@gelblau.net, Telefon: +49 1525 396 97 65
Webseite: www.gelblau.net, www.fb.com/gelblau.ua

Druck: „Vid A do Ja“, Promyslova Str. 50, 79024 Lemberg (Lviv), Ukraine

Druck gefördert durch Ukrainian Cultural Foundation

Partner: Film Industry Association of Ukraine

Autoren: Ілона Ушеніна / Ilona Usbenina
Олена Богатиренко / Olena Bogatyrenko
Світлана Балагула / Svitlana Balagula
Дарія Суц / Daria Sushch
Інна Грозь / Inna Hroz
Віталій Макогін / Vitalii Makogin
Дарія Полудьонна / Daria Poludyonna
Ярослав Борута / Yaroslav Boruta
Ксенія Фукс / Kseniya Fuchs
Katharina Haberkorn
Світлана Коржавіна / Svitlana Korzhavina
Марія Шоломицька / Maria Szolomycka
Юрко Суц / Yurko Sushch
Алла Конрад / Alla Conrad
Анна Травкіна / Anna Travkina
Дарія Савченко / Daria Savchenko

Credits für Fotos: Kseniya Fuchs, OSTEL Fashion, Kseniya Andres, SolH Fashion, Borah Bags, Matthias Müller, Dara Korniy, Andrej Kurkow, Plast Berlin, Inna Hroz, Vitalii Makogin, Anna Garnik, Barbarella Barbershop, Radio Skovoroda, Orest Kostiv, Art Nation, pixabay.com, freepic.com, Wikipedia Commons, unsplash.com

© Copyright 2019 – Urheberrechtshinweis

Alle Inhalte dieses Werkes, insbesondere Texte, Fotografien und Grafiken, sind urheberrechtlich geschützt. Das Urheberrecht liegt, soweit nicht ausdrücklich anders gekennzeichnet, bei Ukrainisches Atelier für Kultur und Sport e.V. Wer gegen das Urheberrecht verstößt (z.B. Bilder oder Texte unerlaubt kopiert), macht sich gem. §§ 106 ff. UrhG strafbar, wird zudem kostenpflichtig abgemahnt und muss Schadensersatz leisten (§ 97 UrhG).

Editorial

Любі читачі,

За останні роки в Україні розвиваються не лише кіно або література, про які ми вже неодноразово писали в Gel[:b]lau. З Кортні Кардашян та Беллою Хадід, одягненими в неонові кольорові куртки від українського бренду Ienki Ienki та каналами Instagram, наповненими витонченими вишитими сукнями Віти Кін, глобальна індустрія моди знову шукає в Україні нові образи для натхнення. Чи це можна було уявити п'ять або десять років тому? В нашій темі номеру ми спробували знайти відповідь на це питання, а також оцінити шанси вітчизняного виробника як в Україні, так і за її кордоном.

Сьогодні тема гендерної рівності активно обговорюється не тільки на Заході і не тільки в контексті рівної зарплатні або жіночої квоти на високих посадах у підприємствах. Навіть в звичайному барбершопі жінка має відстоювати свої права. Про що йде мова? Читайте чоловічу сторінку!

Вже традиційно Ви знайдете в цьому випуску багато цікавих особистостей: на Вас чекають письменники Андрій Курков та Дара Корній, а також художник Орест Костів.

Не оминули ми увагою і культурний світ – головні вектори розвитку українського сучасного театру, історія мюзиклу, українське кіно на Берлінале – все це, і ще більше чекає на Вас у весняному номері Gel[:b]lau.

З весною!
Редакція
#всебудегельблау

Liebe Leser,

In den letzten Jahren entwickeln sich in der Ukraine nicht nur das Kino und die Literatur.

Mit Courtney Kardashian und Bella Hadid, bekleidet in die neonfarbenen Jacken der ukrainischen Brand Ienki Ienki, und Instagram-Kanälen, die mit eleganten bestickten Kleidern von Vity Kin gefüllt sind, sucht die globale Modeindustrie nach neuen Inspirationen in der Ukraine. Aber wer konnte sich das vor fünf oder zehn Jahren vorstellen? In unserer Cover Story haben wir versucht die Antwort auf diese Frage zu finden sowie die Chancen der ukrainischen Brand im In- und auch Ausland zu bewerten.

Die Gleichberechtigung ist in aller Munde, aber nicht nur im Kontext der gleichen Löhne oder der Frauenquote. Auch in einem Barbershop muss eine Frau für ihre Rechte eintreten. Was wird damit gemeint? Das erfahren Sie in der Männerkolumne.

Darüber hinaus finden Sie in dieser Ausgabe wie gewöhnlich viele interessante Persönlichkeiten: Auf Sie warten Schriftsteller Andrej Kurkow und Dara Korniy sowie Künstler Orest Kostiv.

Die Kulturwelt wurde ebenfalls nicht vergessen: Die Hauptvektoren der Entwicklung des ukrainischen zeitgenössischen Theaters, die Geschichte des Musicals und die ukrainischen Filme in Berlin – all das und noch mehr finden Sie in der Frühlingsausgabe von Gel[:b]lau.

Wir wünschen Ihnen ein schönes Frühlingserwachen!
Ihre Redaktion ■

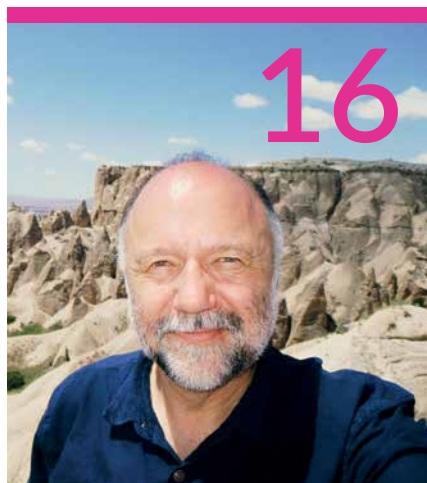
Тема номера Cover Story

Українська мода:
початок нової ери
Ukrainische Mode:
Beginn einer neuen Ära

10 Персоналії Personalien

10 Фрібуржець з
українською на вустах
Ein Friburger, der Ukrainisch
lernt

12 Три питання до Дари
Корній
Drei Fragen an Dara Korniy

16 Андрій Курков
Andrej Kurkow

18 Діаспора Diaspora

18 Пласт — історія та
сьогодення
Berliner Treffpunkt PLAST

22 Українське намисто
Ukrainische Halskette

24 Berühmte Ukrainerinnen

26 Motanart: медитація
по-українськи
Motanka: ukrainische Wickel-
puppe

30 Літературний клуб в
Ульмі
Club der Liebhaber ukrai-
nischer Kultur

Чоловіча сторінка Männerkolumne

32 Гендерна рівність vs
барбершопи:
Gleichberechtigung vs.
Barbershop

36 3 України Aus UA

36 Театральне життя
України
Theaterleben in der Ukraine

39 Радіо Сковорода
Radio Skovoroda

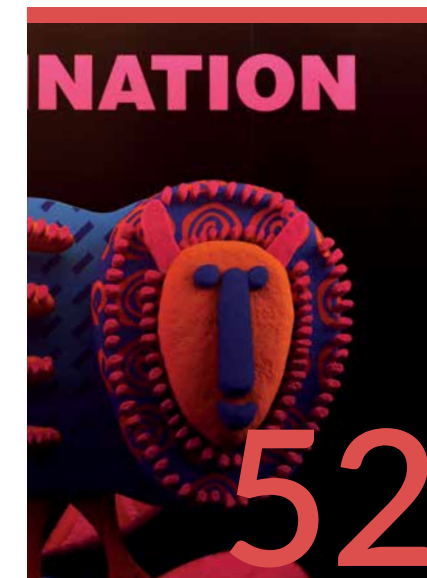

Стиль життя Lifestyle

42 Назад в дитинство
Zurück in die Kindheit

46 Нічне життя Берліну
Berliner Nachtleben

50 Ukrainisch lernen

Культура Kultur

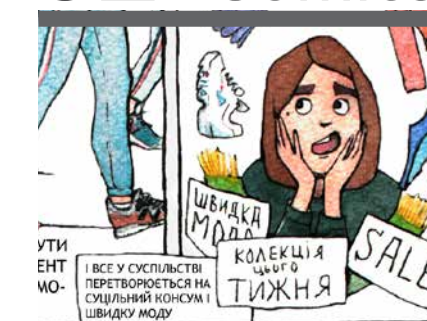
52 Special feature
#UkrainelsYourDestination

56 Мюзикл вчора та
сьогодні
Einführungskurs Musical

60 Орест Костів
Orest Kostiv

61 Огляд літератури
Lesetipps

62 Comics

Українська мода: початок нової ери

Свідомо чи ні, але мода в розумінні стилю одягу існувала зі стародавніх часів. Зокрема європейська мода пристосовувалась до вимог та потреб певного часу і не дуже змінювалась протягом багатьох століть. Принаймні для спостерігача з 21-го століття. На початку 20-го століття модні канони диктувались Парижем для жінок та Лондоном для чоловіків. Так європейці увійшли в час, який досі впливає на модні тренди. Саме в 20-му столітті народилися такі всесвітньо відомі будинки моди як Chanel (1913, Довіль), Prada (1913, Мілан), Christian Dior (1946, Париж) та Gucci (1921, Флоренція).

Після Революції Гідності 2013-2014 року в Україну прийшла хвиля патріотизму, яка проникла у кожний прошарок суспільства, і модна індустрія не стала винятком. Але що було до цього часу?

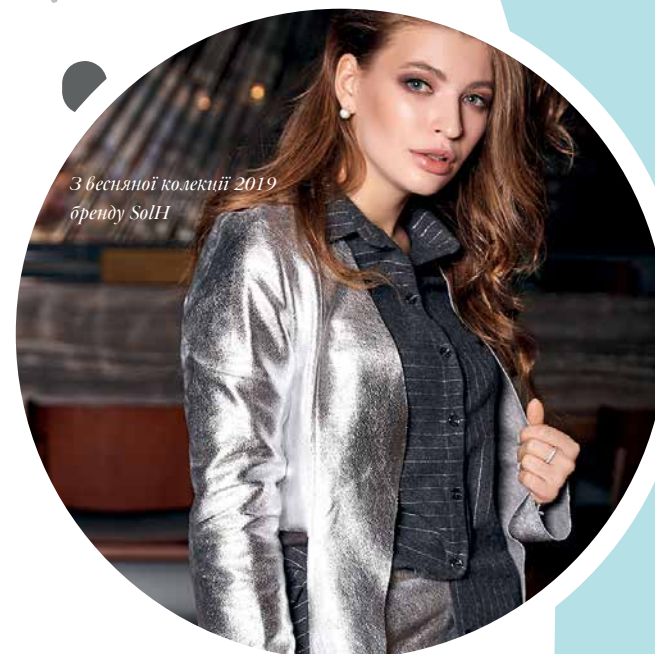
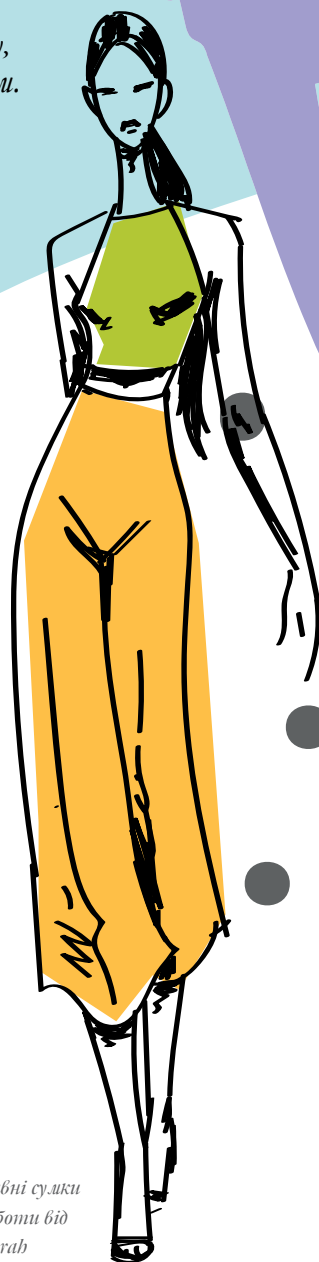
„Якщо дивитись на 90-ті, то було дуже круто «відірвати» якусь річ із-за кордону, яку ніхто не мав або навіть ще не бачив. Але навіть у ті часи були певні кола, які вже мали у своїх шафах одяг від українського виробника. На початку 21-го століття, задовго до Революції Гідності, в столиці можна вже було помітити тренд «Made in Ukraine» – розповідає редакції Олександра Дьолеманн, засновниця Sashkaproject.com – офіційного партнера проекту Fashion Globus Ukraine.

Сьогодні на українському ринку моди, при чому в усіх його сегментах, працюють не тільки відомі закордонні бренди, але й українські компанії. „Варто розрізняти компанії, що позиціонують себе як торговельну марку та компанії, які виступають як дизайнерські бренди. Відповідною формується цінова політика: від найвищої категорії практично ексклюзивних виробів до так званого «масового ринку», каже Олександра. Наприклад, в категорії «люкс» працює бренд Frizman, який спеціалізується на дизайні та виробництві дуже якісних

пальто. Дизайнерський лейбл «Анна Яковенко» займає середній сегмент, а ось модні вироби для масового ринку постачають численні текстильні фабрики, які 80 % своїх замовлень отримують від відомих європейських брендів, в тому числі з Німеччини. „Такі фабрики є буквально в кожному українському місті: Ужгороді, Дніпрі, Одесі, Харкові... Харків – це взагалі клондайк текстильних виробників“ – каже модний експерт. „Тільки тому, що українці не знають про існування таких фабрик, існує думка, що вироби західних брендів є більш доступними або якісними. Але насправді ці фабрики пропонують дуже якісну, і з цінової точки зору вигідну стильну продукцію – в Україні для українців“.

Ексклюзивні сумки
ручної роботи від
бренду Borah

З весняної колекції 2019
бренду SolH

Швидкий розвиток української індустрії моди також вплинув на міжнародні подіуми. Аліана Сатенштейн – автор Vogue.com, ретельно відстежує підйом українського національного вбрання з 2014 року у своїх численних статтях. Окрім модних тенденцій, вона також проливає світло на українські традиції та історію, що дає країні досить позитивне висвітлення у непрості часи.

Проте, участь у міжнародних тижнях моди для українських брендів не є звичайною справою. „Щодо Берлінського Тижня Моди, в останнє українські дизайнери сягали тут досить давно“, – каже Олександра. На це є багато причин і фінансова складова відіграє дуже важливу роль. Навіть найуспішніші дизайнери в Україні повинні добре подумати, чи є їх участь у Берлінському Тижні Моди в маркетинговому бюджеті. „Інтерес, безумовно, буде. Але попит спочатку повинен бути створений компетентним маркетологом, який його потім плекатиме“, – продовжує пані Дьолеманн.

Українські дні моди в Берліні, які планує «Sashkaproject.com» в наступному році, має стати першим у своєму роді проектом. Мета: наблизити співробітництво між Німеччиною та Україною поза виробництвом та надати вітчизняним брендам доступ до вибагливого німецького ринку. Планується до 10 показів моди, в яких одяг представлений не тільки професійними моделями, а й блогерами та впливовими особами. Схоже, що почалася нова глава в історії української моди, і редакція Gel[:b]lau ретельно стежитиме за розвитком подій аби розповісти читачам історію успіху українських виробників та дизайнерів

З осінньої
колекції 2018
бренду
Ksenija
Andres

Ilona
Ushenina

Ukrainische Mode: Beginn einer neuen Ära

Ob bewusst oder nicht, die Mode im Sinne der Art, sich zu kleiden, gibt es schon seit Urzeiten. Die europäische Mode entwickelte sich angepasst an die Bedürfnisse der jeweiligen Zeit, blieb jedoch für mehrere Jahrhunderte ohne großartige Veränderungen bestehen. Zu Beginn des XX. Jahrhunderts bestimmte Paris die Damen- und London die Herrenmode. So startete Europa in das Zeitalter, welches die Mode von heute noch prägt: Charleston und Goldene Zwanziger, Petticoats und Bleistifttröcke, Bobo Style, Ethno und natürlich Jeans! In dieser Zeit sind solche Modehäuser wie Chanel (1913, Deauville), Prada (1913, Mailand), Christian Dior (1946, Paris) und Gucci (1921, Florenz) entstanden. Einst Startups wurden sie zu den weltweit führenden Konzernen der Modeindustrie der Gegenwart.

Nach Ereignissen von 2013 kam die Welle des Patriotismus in die Ukraine an, und verbreitete sich über alle gesellschaftlichen Ebenen. Seit spätestens 2014 ist die Wyschywanka (besticktes Hemd) ein Must-Have in jeder ukrainischen Garderobe. Wie sah es jedoch vor 2013 aus?

„Wenn wir über die 90er Jahre sprechen [die Zeit nach dem Zusammenbruch der UDSSR – Anm. Red], dann war es tatsächlich total IN, etwas „aus dem Ausland“ zu ergattern, was noch keiner bisher gesehen hatte. Aber selbst damals gab es bestimmte Kreise, in welchen die ukrainischen Modekreationen getragen wurden. In den 00er Jahren, lange vor der Revolution von 2013-2014, konnte man bereits den Trend zu „Made in Ukraine“ erkennen, speziell in der Hauptstadt“, erzählt der Redaktion Alexandra Döhlemann, die Gründerin von Sashkaproject.com – dem offiziellen Partner des Projekts Fashion Globus Ukraine.

Neben den internationalen Brands spielen nun auch die einheimischen Player in allen Segmenten der Fashionindustrie mit. „Es gibt Brands, die sich als eine Trade Mark positionieren, und auch Brands, die sich als Designer Labels positionieren. Die Preispolitik ist entsprechend – von der höchsten Preisstufe für die fast exklusiven Kreationen bis hin zu „Mass Market“, erzählt Alexandra. In der Kategorie „Luxury“ hebt sie das Label „Frizman“ hervor, das sich auf Design und Herstellung von sehr hochwertigen Mänteln spezialisiert hat. Im mittleren Segment – das Designer Label „Anna Yakovenko“, welches sie selbst gerne trägt. Der ukrainische Massenmarkt wird von den zahlreichen Textilherstellern bedient, die 80 % ihrer Aufträge aus bzw. im Ausland generieren.

„Solche Fabriken gibt es in jeder Stadt – in Uschhorod, Dnipro, Kharkiw, Odessa... Kharkiw ist eh das Klondike, wenn es um die Modefabriken geht“, verrät uns Alexandra. „Nur weil die Ukrainer über diese Fabriken oft nicht wissen, glauben sie dementsprechend, dass die westlichen Brands qualitativ besser sind. Die Fabriken bieten eine qualitativ hochwertige und preislich einfach unschlagbare Mode – in der Ukraine für die Ukrainer“.

Die rasante Entwicklung der ukrainischen Fashion Industrie beeinflusst auch die internationalen Laufstege. Liana Satenstein, die Senior Vogue.com Autorin verfolgt den Aufstieg der ukrainischen Tracht seit 2014 in ihren regelmäßigen Artikeln. Neben den Fashion-Trends beleuchtet sie auch die ukrainischen Traditionen und Geschichte, was dem Land in der schweren Zeit eine positive Berichterstattung beschert.

Die Teilnahme an den internationalen Fashion Weeks ist für die ukrainischen Brands jedoch keine Selbstverständlichkeit. „Bei der Betrachtung der Teilnahmen der Designern aus der Ukraine an der Berlin Fashion Week fällt auf, dass diese hier zuletzt vor einigen Jahren gestrahlt haben“, so Alexandra. Gründe dafür gibt es viele, die finanzielle Komponente spielt jedoch eine wichtige Rolle. Selbst die in der Ukraine erfolgreiche Designer müssen bei der Planung ihrer Marketingaktivitäten gut überlegen, ob die Teilnahme an Berlin Fashion Week im Budget noch drin ist.

„Das Interesse wäre sicherlich da. Die Nachfrage muss ein kompetenter Marketologe zuerst schaffen und dann sorgfältig pflegen“, führt die Fashion-Expertin fort.

Das Projekt „Ukrainische Fashion Days in Berlin“, das von Sashkaproject initiiert wird, sollte das erste seiner Art sein. Das Ziel: Die Zusammenarbeit zwischen Deutschland und der Ukraine über die Herstellung hinaus zu bringen und den ukrainischen Modemachern den Zugang zum anspruchsvollen deutschen Markt zu ermöglichen. Im Januar 2020 sind bis zu 10 Fashion-Shows geplant, bei welchen die Kleidungsstücke nicht nur von den professionellen Models, sondern auch von den Bloggerinnen und Influencerinnen präsentiert werden.

Es scheint so, als ob ein neues Kapitel in der Geschichte der ukrainischen Mode begonnen hat, und wir hoffen, dass dieses von einigen Erfolgsgeschichten gefüllt wird ■

З весняної
колекції 2019
бренду OSTEL

Фрібуржець з українською на вустах Ein Freiburger, der Ukrainisch lernt

Я натрапив на ім'я Маттіаса Мюллера на платформі спільнокошту Grandfundme. В одному з проєктів українська письменниця Євгенія Сенік шукала фінансування для публікації свого роману про безпритульних Швейцарії. Я наважився написати листа добродушці з Фрібурга (прим. редакції: Фрібург – місто на заході Швейцарії, столиця кантону Фрібург), і поцікавитися: як це він, громадянин Швейцарії, вирішив отак підтримати українську літературу.

Маттіасе, що вас пов'язує з Україною?

Ще з юності я почав цікавитися східною Європою. У ті часи регіон, що перебував за „залізною завісою“, просто притягував своєю забороненістю та недоступністю. Саме тому у гімназії я обрав факультатив російської. Наша вчителька-чешка запрошувала нас до себе і пригощала українським борщем і чеськими кнедликами.

Після закінчення школи я вивчав славістику в університеті. Ми були купкою ентузіастів, які окрилені падінням завіси наприкінці 80-х кинулися на вивчення слов'янських мов. Я багато разів подорожував до Росії, Чехії, Словаччини, Хорватії, Боснії та знайомився з тамтешніми жителями.

В Україну вперше потрапив у березні 2014-го року. Мене глибоко вразили події та атмосфера, яка на той час охопила країну. Відтоді я почав інтенсивніше досліджувати її. І чим більше я дізнавався про неї, тим більше зростало моє захоплення цією країною.

Ви розпочали вивчення української. Чи допомагають вам ваші знання славістики на цьому шляху?

Я не хотів вивчати Україну „в обхід“, за допомогою інших мов, тому

вирішив взятися за вивчення української. Звісно, при цьому мені неабияк стали в нагоді знання інших слов'янських мов. Я розпочав із самонавчання: читання українських книг. На одній книжковій презентації я познайомився з викладачем з України, який тепер зі мною ґрунтовно займається по скайпу і допомагає практикувати розмовну мову.

Фрайбург або ж Фрібург — це двомовний регіон, де досить добре співіснують французька та німецька. Які передумови для того, аби кожна мова знайшла своє місце у суспільстві?

При розгляді мовного питання в Україні помилково проводять аналогії зі Швейцарією. У сучасному вигляді Швейцарія існує з 1848 року і мовна ситуація утвердилася з тих часів. Швейцарія не має агресивного сусіда, який ставить під сумнів її існування і використовує мову як зброю. Приналежність до тієї чи іншої мовної групи тут чітко окреслена, двомовності чи змішаних мовних спільнот практично не існує.

Як, на вашу думку, можна збільшити зацікавленість Україною в Швейцарії?

Тема України присутня в університетах, проте у медіа її замало. Нещодавно в одній з найбільших агенцій новин швейцарського радіо я почув репортаж про спроби України отримати автокефальну православну церкву. Кореспондент із Москви (!) подав цей процес здебільшого як частину політичної кампанії президента. Про участь російської патріархії в гібридній

війні проти України — ні слова, жодної згадки про „русский мир“!

Впливові українські персоналії повинні збільшити кількість контактів за кордоном та розповідати про Україну. Така культурна співпраця як, наприклад, щорічний літературний фестиваль у Чернівцях, безумовно, сприяють позитивному сприйняттю України у світі.

Ми знову зустрічаємося з паном Маттіасом Мюллером трохи згодом в нас вдома. Він розповідає детальніше, що саме його спонукало вперше поїхати в Україну, про людей на Майдані, які з молитвами там запалювали свічки і вшановували полеглих із Небесної сотні. Хитаючи головою, він згадує про те, як захоплення Криму вмить зруйнувало романтичний образ Росії і перетворилося на глибоке розчарування.

Гарною українською описує він трьохгодинну подорож родиною зі Львова до Славського електрикою, про Чернівці, Кам'янець-Подільський, про заплановану подорож до Одеси. Він згадує про позитивне враження, яке справив український стенд на Франкфуртському книжковому ярмарку на його дружину Терезу. Далі, на своєму смартфоні Маттіас знаходить пісні Квітки Цісик і ми затуємо „Іхав козак за Дунай“... Прощаючись, Маттіас запрошує нас із дружиною провідати їх у Фрібурзі. І ми з радістю приймаємо запрошення!

Дякуємо за підтримку України, пане Маттіасе

Ich bin auf den Namen Matthias Müller auf einer Crowdfunding-Webseite gestoßen. Dort suchte eine ukrainische Schriftstellerin Eugenia Senik finanzielle Mittel, um ihren Roman über obdachlose Menschen in der Schweiz zu finanzieren. Ich traute mich, eine Frage an einen der Spendenden zu stellen: wieso unterstützt ein Freiburger (Hinweis unten – Freiburg ist die Hauptstadt des gleichnamigen Kantons in der Westschweiz) die ukrainische Literatur?

Matthias, haben Sie einen besonderen Bezug zu dem Land?

Osteuropa interessierte mich bereits seit meiner Jugend. Das damals noch hinter dem Eisernen Vorhang liegende Gebiet übte für mich den romantischen Reiz des Verbotenen und Unzugänglichen aus. Im Gymnasium lud unsere Lehrerin der Russische Sprache, eine Tschechin, uns oft zu sich nach Hause zu ukrainischem Borschtsch und tschechischen Knödeln ein.

Nach der Matur studierte ich Slavistik. Wir waren eine kleine Gruppe von begeisterten Studierenden, die, von der Öffnung Osteuropas Ende der 80er Jahre beflügelt, uns an das Lernen der slavischen Sprachen machte. Ich unternahm mehrere Reisen nach Russland, Tschechien, die Slowakei, Kroatien und Bosnien und lernte Menschen aus diesen Gebieten kennen.

Die Ukraine besuchte ich zum ersten Mal im März 2014 und war zutiefst beeindruckt von den Ereignissen und von der Aufbruchsstimmung, in der sich das Land befand. Ich begann mich dann intensiver mit dem Land zu beschäftigen, und je mehr ich darüber erfuhr, desto größer wuchs meine Faszination für dieses Land.

Jetzt haben Sie angefangen, Ukrainisch zu lernen. In wie weit helfen Ihre Vorkenntnisse auf diesem Weg?

Da ich die Ukraine nicht über den Umweg einer anderen Sprache kennenlernen möchte, habe ich mich entschlossen, Ukrainisch zu lernen. Dabei kommen mir meine Kenntnisse der slawischen Sprachen natürlich sehr zu Gute. Ich begann das Selbststudium mit der Lektüre von ukrainischen Büchern. An einer Lesung habe ich nun jemanden kennengelernt, der mir über Skype einmal wöchentlich beim systematischen Erlernen der Sprache hilft und mit mir Konversation betreibt.

Freiburg oder Fribourg ist eine zweisprachige Region. Französisch und Deutsch leben gut zusammen. Was sind die Bedingungen dafür, dass jede Sprache ihren Platz in der Gesellschaft findet?

Bei der Betrachtung der Sprachensituation in der Ukraine werden fälschlicherweise oft Parallelen zur Schweiz gezogen. Die Schweiz existiert in ihrer gegenwärtigen Form bereits seit 1848. Die sprachliche Situation ist seit jeher gefestigt. Die Schweiz hat keinen aggressiven Nachbarn, der ihre Existenz in Frage stellt, und dessen Waffe unter anderem die Sprache ist. Die Zugehörigkeit jedes Territoriums der Schweiz zu der einen oder der anderen Sprachgruppe ist klar definiert, eine Durchmischung der sprachlichen Gemeinschaften findet praktisch nicht statt.

Wie könnte man, Ihrer Meinung nach, allgemein das Interesse an der Ukraine in der Schweiz wecken?

An den Universitäten ist das Thema Ukraine präsent, in der Publizistik leider noch relativ wenig. Kürzlich hörte ich in der Hauptnachrichtensendung des Schweizer Radios einen Beitrag über die Autokephalie für die Ukrainisch-Orthodoxe Kirche. Der Korrespondent in Moskau (!) stempelte das ganze Verfahren v.a. als Wahlkampfpropaganda ab. Von der Beteiligung des russischen Patriarchats am hybriden Krieg gegen die Ukraine sagte er kein Wort.

Ukrainische Persönlichkeiten müssen gegen diese Unwissenheit antreten und vermehrt über das Land berichten. Kulturelle Zusammenarbeit – wie beispielsweise beim jährlichen Literaturfestival in Czernowitz – wirken sich auf die Wahrnehmung der Ukraine sehr positiv aus.

Einige Zeit später bei uns zu Hause erzählt mir Matthias genauer, was ihn bewegte, in die Ukraine zu gehen, um die Menschen, die auf Majdan mit Gebeten und Kerzen die gefallene „himmlische Hundertschaft“ die Ehre erwiesen. Den Kopf schüttelnd beschreibt er wie die Besatzung von Krim das Bild vom romantischen Russland in dem Augenblick zu einer großen Enttäuschung umgedreht wurde.

Er erzählt (und zwar im guten Ukrainisch!) über die dreistündige vierköpfige Familienreise nach Slawske in einer „Elektritschka“ (dt. Regionalbahn), über Czernowitz und Kamjanez-Podilskyj, über die vorgenommene Reise nach Odesa. Er erwähnt den guten Eindruck von dem ukrainischen Stand auf der Frankfurter Buchmesse, den seine Frau Teresa dort bekommen hat. Matthias zeigt uns die Lieder von Kwitka Zisyk in seinem Smartphone und wir singen zusammen... Als wir uns verabschieden, lädt Matthias mich und meine Frau ihn und seine Familie in Freiburg zu besuchen. Und diese Einladung nehmen wir gerne an!

Serhiy Kandul

Danke für Ihren Einsatz für die Ukraine, lieber Matthias!

Три питання до Дари Корній Drei Fragen an Dara Korniy

Olena Bogatyrenko,
Übersetzt aus dem
Ukrainischen von
Alla Conrad

Про Дару Корній:

Українська письменниця, авторка найкрутіших українських романів-фентезі, володарка відзнаки „Золотий письменник України“, очолює журі „Коронації слова“ у номінації фентезі, а також є у складі журі конкурсів „Фантфест“ та „Кальміус“. Сумарний наклад її творів – більше 200 тисяч примірників.

Улюблені книжки дитинства

Насамперед, це **«Лісова пісня»** Лесі Українки. Я на ній росла. Була зовсім маленькою, коли вперше її почула. Ще й читати не вміла. Мені на ніч її дідусь читав. Сприймала її, як казку народну. Лишень пізніше, вже в школі, дізналася, що ця народна казка має автора. **Завжди багато читала.** Книжки дитинства до яких і зараз інколи повертаюся, це Всеволод Нестайко та його «Тореадори з Васюківки», «Чарівник Смагдавського міста» Олександра Волкова, «Пригоди Незнайки» Миколи Носова, казки братів Грім та казки Андерсена, «Пригоди Чиполліно» та інші цікаві пригоди від Дж. Родарі, чарівні історії Астрід Ліндгрєн. **Та поза конкуренцією** це **народні казки.**

Як ви вирішили стати письменницею?

Це було начебто випадково, але випадковостей, як ми знаємо, не буває. Моя Даринка (донька), коли їй було 14 років, надто активно захоплювалася „Сутінками“ Стефані Майєр. Я їй сказала: «Ти ж розумієш, світ сутінковий геть плаский, вампірів не існує насправді, принаймні у виконанні Майєр вони не правильні, якщо розглядати це з точки зору міфології. **Головна героїня зовсім безлика, сіра, інертна,** нічого не робить для змін, а просто чекає, коли її врятують від тої сірості. Ти ж не хочеш такою стати?». На що моя дитинка сказала: «Якщо можеш написати краще, то сядь і напиши». Ось так з'явився **«Гонимарник»**. Історія, написана для однієї читачки, для моєї Даринки. І враз я зрозуміла – мені подобається писати такі історії, ці історії цікаві не тільки мені, вони досить легко з'являються у моїй голові. Ось так я втрапила в сучасну літературу.

Що б ви порадили початківцям-письменникам, які пишуть фентезі?

Працювати над собою. Коли мене питають: де ви берете час, бо так багато пишете, я кажу — відмовляюся від чогось іншого, не менш важливого. Мене запрошують у театр на прем'єру, і я не йду, бо розумію — це **витрачених аж чотири години.** Замість того, щоб їхати на пікнік з друзями, я сідаю і читаю тексти, або правлю, або переписую. Моя родина теж страждає. Але мені пощастило, тому що **мої рідні – це моя фортеця,** яка мене розуміє та підтримує в усьому. А найважливіше для того, хто починає писати, і воно завжди для письменника має стояти на першому місці, яким би відомим він не був чи щойно починаючим, — це **багато-багато-багато дуже-дуже багато читати.** Той, хто мало читає, той і мало що може сказати іншим. Це аксіома, котра не потребує доведення ■

Wer ist Dara Korniy?

Die ukrainische Schriftstellerin, die Autorin der coolsten ukrainischen Fantasy-Romane, die Gewinnerin des Golden Writer of Ukraine Honors, leitet die Jury von „Koronatsiya Slova“ für die Fantasy-Nominierung und ist Mitglied der Jury der Wettbewerbe „FantFest“ und „Kalmiyus“. Die Gesamtauflage ihrer Werke beinhaltet mehr als 200 Tausend Exemplare.

Ihre Lieblingskinderbücher?

Zunächst kann ich **„Das Waldlied“** von Lesja Ukrajinka nennen. Ich wuchs mit diesem Buch auf. Ich war sehr klein, als ich diese Geschichte zum ersten Mal hörte. In der Nacht las mein Großvater mir dieses Buch vor, da ich selber noch nicht lesen konnte. Ich dachte, es wäre ein Volksmärchen. Erst später lernte ich, dass dieses Volksmärchen eine Autorin hat. **Ich las sehr viel.** Zu meinen Lieblingskinderbüchern gehörten: Vsevolod Nestayko und seine „Toreros aus Vasyukivka“, „Der Zauberer der Smaragdenstadt“ von Alexander Wolkow, „Nimmerklug im Knirpsenland“ von Nikolai Nossow, Geschichten der Brüder Grimm und Märchen von Hans Christian Andersen, „Abenteuer von Cipollino“ und andere interessante Abenteuer von Gianni Rodari, magischen Geschichten von Astrid Lindgren. Und natürlich **Volksmärchen.**

Wie sind Sie Schriftstellerin geworden?

Es war eher ein Zufall, aber wie wir wissen, es gibt keine Zufälle. Meine Tochter Darina, als sie 14 Jahre war, liebte „Twilight“ von Stephanie Meyer. Ich sagte zu ihr: „Die Welt der Dämmerung ist völlig lahm, es gibt keine Vampire in der Wirklichkeit, zumindest nicht in dieser Darstellung. **Die Hauptfigur ist völlig gesichtslos, grau, träge,** tut nichts für Veränderung, sondern wartet nur darauf, dass sie vor diesem Grau gerettet wird. Willst du denn so werden?“ Und mein Kind konterte: „Wenn du besser schreiben kannst, dann setzt dich und schreib“. So ist der **„Gonihmarnik“** entstanden, eine Geschichte, die für einen einzigen Leser, meine Tochter Darina, geschrieben wurde. Und ich merkte sofort — ich schreibe solche Geschichten sehr gerne, denn sie erscheinen ziemlich leicht in meinem Kopf. So bin ich in die moderne Literatur gekommen.

Was würden Sie für die Anfänger in der Fantasy-Welt raten?

Arbeite an dir selbst. Wenn man mich fragt, wo ich die Zeit zum Schreiben hernehme, sage ich — ich verzichte auf etwas, was nicht weniger wichtig ist. Ich werde zur Premiere ins Theater eingeladen und gehe nicht, weil ich verstehe — **es fehlen mir dann vier Stunden.** Stattdessen setze ich mich hin und lese Texte, korrigiere diese oder schreibe neu. Meine Familie leidet auch. Aber ich habe Glück, weil meine Liebsten auch meine Festung sind, die mich in allem unterstützen. Und am wichtigsten für diejenigen, die zu schreiben beginnen — **ist sehr viel zu lesen!** Und dies muss für den Schriftsteller immer an erster Stelle stehen, egal ob er berühmt oder am Anfang ist. Wer wenig liest, hat wenig zu sagen. Dies ist ein Grundsatz, der keinen Beweis erfordert ■

Андрій Курков

Андрій Курков, 57 років, письменник, кіносценарист, журналіст, викладач, редактор. Закінчив Київський педагогічний інститут іноземних мов (нині КНЛУ). Працював на кіностудії імені Олександра Довженка, вів сценарні курси у британському Белл коледжі у Кембриджі та викладав на кінофакультеті Київського університету театру, кіно і телебачення імені Івана Карпенка-Карого. Член Спілки кінематографістів України з 1993 року та Національної спілки

письменників з 1994. Член Європейської кіноакадемії. Нагороджений Орденом Почесного Легіону Франції. З 1988 року член англійського ПЕН-клубу. 17 грудня 2018 року став президентом українського центру Міжнародного ПЕН-клубу. Автор 24-х романів та більше десяти книг для дітей. Твори письменника перекладено 37 мовами. Вільно володіє англійською, німецькою, французькою, польською. Вивчав італійську, японську, румунську й литовську.

Ким Ви мріяли стати в дитинстві?

Різні були мрії. Спочатку пожежником, хоча мені більше подобалося підпалювати, ніж гасити. Потім археологом, пізніше ботаніком, а вже з 13 років, коли дізнався, що письменники не ходять на роботу, то письменником.

Ви багато подорожуєте і спілкуєтеся з дуже різними цікавими людьми. Як, на Ваш погляд, зараз ставляться іноземці до України? Де Ваше улюблене місце у світі?

До України скрізь ставляться позитивно. І в Індії, і навіть в Японії, де я виступав у 2015 році. Після наших двох майданів Україна посіла окреме

місце в думках людей з різних країн і багато хто з них почав слідкувати за тим, що у нас відбувається. Щодо улюбленого місця, то це Київ, Пуща-Водиця, або ж старий Київ, де я живу. Полюбляю ще різні регіони Франції, Італії, Австрії та Норвегії. Дуже подобаються східні країни.

Що для Вас означає словосполучення «зона комфорту»?

Для мене комфорт — це психологічне поняття. Моя зона комфорту — це гармонія всередині, в думках, в настрої, це коли немає проблем, що відволікають мене від роботи, яка мені приносить радість. Тобто від написання романів.

Знаю, що Ви поцінувач смачної їжі. Яка страва найулюбленіша у Вашої родини?

Таких страв кілька, але останні пару років це «вок» — це швидко і не до кінця смажені овочі з грибами і китайською лапшою з гостро-солодким тайським соусом.

Не можу не запитати про культурний рівень української літератури. Що впливає на характер і настрої нації?

Історія нації впливає на її характер і настрої, а також те, як ця історія подається чи нав'язується. Можна за допомогою маніпуляцій з історією перетворити нормальну націю на депресивну. Але у кожної нації є імунітет, який закладений в фольклорі, в піснях, навіть в танцях.

Культурний рівень української літератури віддзеркалює культурний рівень одночасно і письменників, і читачів. Так, з цим існують деякі, але не дуже великі проблеми, пов'язані з тим, що для відокремлення від радянського сприйняття літератури потрібен час тривалістю в 2-3 покоління. Тобто сучасні письменники зараз більше пишуть для майбутніх читачів, ніж для сучасників, хоча для сучасників теж пишуть. Проблема в тому, що старше покоління сучасну українську літературу сприймає з трудом, а інколи воно вишукує в сучасній літературі твори чи письменників, у яких проглядають в творах нотки минулої «радянської» літератури. «Радянської» не за змістом, а за способом подання думок, сюжету, за способом програмування письменником ставлення читачів до героїв. Це все одно скінчиться швидше, ніж ми думаємо, бо покоління «радянських» читачів невинно відходить. «Відходить» також і від читання книжок.

Ваше ставлення до військових дій Росії на території України, анексії Криму, заборону Междлісу та гоніння на кримськотатарське населення півострова?

Агресія Росії в Азовському морі та на Донбасі і в Криму може викликати тільки одне ставлення —

обурення. Те ж саме стосується і трагічної долі кримських татар. Світ, незважаючи на мільйони доларів, витрачені Російською Федерацією на новинні фейки, на пропаганду, вже зрозумів, що відбувається. Але це розуміння ще не довело світ до сприйняття дій Росії, як загрози світовій демократії. На жаль.

Ви позиціонуєте себе дитячим письменником?

Перш за все я письменник-романіст, тобто для мене романи — це головне, а казки — це велике задоволення і одночасно відпочинок від серйозних тем і великих творів. Мені, навіть, більше подобається проводити майстер-класи з дітьми з написання казок, ніж самому їх писати. Тому я вигадую, але не записую (посміхається). Набагато більше казок разом з дітьми, ніж наодинці з собою в кабінеті.

У Вашій творчості є прототипи з особистого життя чи тільки фантазія і вигадані герої?

Є і прототипи, і фантазії. У «Львівській гастролі Джими Хендрікса» шість головних героїв. Три вигаданих і три реальних під своїми справжніми прізвищами: Юрко Винничук, львівський письменник, Алік Олісевич, засновник руху хіп-пі у Львові в 1970 роках, Оксана Прохорець — акторка і активістка руху допомоги безхатченкам.

На Вашу думку, Ви вже написали «ту саму свою» книгу чи все ще попереду? Чим займаєтесь зараз?

Думаю, що вже написав, але все може бути! Для мене мої головні книжки — це «Бікфордів світ», «Географія одиночного пострілу», «Шенгенська історія» і також найновіший роман «Сірі Бджоли» ■

Svitlana Balagula

Als Kind träumte Andrej Kurkow Feuerwehrmann zu sein, obwohl er mehr Spaß am Anzünden als am Auslöschen hatte. Ab 13 Jahre träumte er Schriftsteller zu werden, als er erfuhr, dass die Schriftsteller zur Arbeit nicht gehen müssen. Und jetzt positioniert sich Andrej Kurkow als Schriftsteller und nicht zuletzt als Kinderbuchautor.

Andrej Kurkow:

Übersetzt aus dem
Ukrainischen von
Alla Conrad

Romane zu schreiben ist meine Leidenschaft und das Wichtigste für mich. Das Schreiben der Märchen bringt mir hingegen viel Freude und bietet zugleich eine Verschnaufpause von ernsten Themen und großen Werken. Ich mag es sogar mehr, Märchen-Schreibkurse mit Kindern zu veranstalten, anstatt Märchen selbst zu schreiben. Deshalb erfinde ich, schreibe diese aber nicht auf, viel mehr Märchen mit Kindern als allein im Büro.

Gibt es in Ihrer Arbeit mehr Prototypen des privaten Lebens oder nur Phantasie und fiktive Helden?

Es existieren sowohl Prototypen als auch Phantasien. In „Jimi Hendrix live in Lemberg“ gibt es sechs Hauptfiguren. Drei davon sind erfunden und drei erscheinen sogar unter ihren richtigen Namen: Yurko Vinnichuk, Lemberger Schriftsteller, Ali Oliyevich, Gründer der Hippies-Bewegung in Lemberg im Jahr 1970, Oksana Prokhorets, Schauspielerin und Aktivistin der Bewegung für die Obdachlosenhilfe.

Haben Sie bereits Ihrer Meinung nach „das Buch“ – geschrieben oder ist dieses noch vor Ihnen? Woran arbeiten Sie jetzt?

Ich denke, ich habe dieses bereits geschrieben, aber es kann alles sein! Für mich zählen „Die Welt des Herrn Bickford“, „Geografie eines einzelnen Schusses“, „Die Geschichte von Schengen“ und auch der neueste Roman „Die grauen Bienen“ zu meinen Hauptbüchern.

Was bedeutet die Komfortzone für Sie?

Komfort ist für mich ein psychologisches Konzept. Meine Komfortzone ist Harmonie im Inneren, in Gedanken, in Stimmung, wenn es keine Probleme gibt, die mich vom Schreiben der Romane ablenken.

Ich möchte auch über das kulturelle Niveau der ukrainischen Literatur erfahren. Was beeinflusst den Charakter und die Stimmung der Nation?

Die Geschichte der Nation sowie die Art und Weise, wie diese Geschichte dargelegt bzw. manipuliert wird, beeinflussen den Charakter und die Stimmung der Nation. Aber jede Nation hat Immunität, die in der Folklore, in Liedern, sogar in Tänzen festgelegt ist.

Das kulturelle Niveau der ukrainischen Literatur spiegelt das kulturelle Niveau von Schriftstellern und Lesern wider. Man braucht zwei bis drei Generationen, um sich von der sowjetischen Wahrnehmung zu trennen. Das heißt, moderne Autoren schreiben jetzt mehr für zukünftige Leser als für Zeitgenossen, obwohl sie auch für Zeitgenossen schreiben.

Das Problem ist, dass die ältere Generation die ukrainische Literatur der Gegenwart mit Schwierigkeiten wahrnimmt. Es werden Werke in der modernen Literatur gesucht, in denen die Anzeichen des früheren „sowjetischen“ Schreibstils zu finden sind. Man möchte „sowjetische“ Darstellung der Gedanken, die Verschwörung, man sucht Programmierung der Leser durch den Schriftsteller. Diese Generation des sowjetischen Lesers zieht zum Glück unermüdlich weg, schneller als man denkt. Der neue Leser kommt ■

Berliner Treffpunkt PLAST

Die Entstehung eines ukrainischen Treffpunktes Plast in Berlin ist mit Sophia und Alina ganz eng verbunden. Es ist eine Geschichte über zwei Mädchen, sozialen Aktivistinnen, Müttern, die den ukrainischen Kindern Berlins einen großartigen Freizeitspaß „Plast“ schenken. Das Motto von Plast lautet: „Werde ein Funke, wenn du von einer Flamme träumst“. Es lässt die beide Mädchen ehrfürchtig erscheinen.

Sie hatten die Idee, einen Treffpunkt für Kinder und die Gemeinschaft zu gründen und haben ganz genau verstanden, dass es eine große Verantwortung wird, diesen Plan erfolgreich umzusetzen. Einmal angefangen, kann man nicht einfach einen Rückzieher machen, weil sich die Kinder daran gewöhnen, neue Freunde finden und sich auf das nächste Treffen freuen. Daher sollte es regelmäßig stattfinden.

Am 24. Oktober 2017 haben die Mädchen die erste öffentliche Versammlung veranstaltet, auf der die Idee und Methodik präsentiert wurden. Auf diese Weise bildete sich ein starkes Team, dass die Eltern mit einem einzigen Ziel verband - den Kindern ein gutes ukrainischsprachiges Umfeld zu gestalten und ihnen die Vaterlandsiebe näherzubringen. Diese Kinderbeschäftigung ist wirklich die beste Zeitinvestition.

Seit dem ersten Treffen ist die Berliner Familie gewachsen. Zu den kleinsten Teilnehmer zählen bereits 30 Kinder, und außer Sophia und Alina beschäftigen sich auch Galyna und Natalija mit dem Plast. Für die Schulkinder

ist Plast sehr wichtig, weil Schulen und Freunde deutschsprachig sind, und der Bedarf an Gleichaltrigen im ukrainischen Sprachumfeld akut ist. Deshalb fand eine Schulung von Bildungsinnovatoren im September 2018 in Berlin statt. Drei Trainer kamen aus Lemberg und unterrichteten den Freiwilligen über die ideologischen Grundlagen von Plast, die Erziehungsmethodologie und die Rolle des Erziehers sowie die Spielregeln. Denn Plast ist vor allem ein großartiges Spiel, das sowohl für Kinder als auch für Erwachsene interessant ist.

Unter den schönsten Erinnerungen sind zwei Campingausflüge, Schattentheater, Lagerfeuer, Ausflüge zu Museen und Parks. Plastmitglieder versuchen alles vielfältig zu gestalten, damit die Teilnehmer Spaß haben. Traditionell finden die Treffen auch am Feiertag des heiligen Nikolaus und am Heiligen Abend statt ■

Übersetzt
aus dem
Ukrainischen von
Anna Gutsaliuk

ПЛАСТ - історія та сьогодення

У третьому випуску Gelblau ми вже писали про скаутську організацію Пласт. У цій статті Ви прочитаєте про сучасних пластунів в столиці Німеччини.

Створення пластового осередку українці Берліну завдячують Софії та Аліні. Історія двох дівчат, громадських активісток, мам, які дарують українським дітям Берліну казкову гру під назвою «Пласт». Гасло Пласту – «Будь іскрою, якщо мрієш бачити багаття» – їм дуже імпонує.

Daria
Sushch

Софія – пластунка зі Львова, переїхала з сім'єю в Берлін восени 2016 року. Тут в українській церкві познайомилась з Аліною, потоваришували. У Аліні вже була ідея створити осередок для дітей та для громади. Софія, яка з 2002 року виховала не один юнацький гурток у Пласті, спочатку мала застереження. Адже це велика відповідальність, шалене навантаження та самопожертва, щоб якісно реалізувати цей задум. Якщо вже робити щось для дітей, то відступати не можна, бо діти звикають, знаходять нових друзів і з нетерпінням чекають наступних зустрічей. Тому заняття мають бути регулярні. Аліна хоч і не належала

до Пласту раніше, проте мала великий досвід громадської діяльності у Львові і знала, як вирішувати «нереальні» задачі. Це додавало впевненості.

24 жовтня 2017 року дівчата провели перші збори для всіх охочих, де презентували пласт-

тову ідею та методику своєї діяльності. Одразу сформувалась потужна команда, ядро якої склали батьки, об'єднані однією метою – дати дітям якісне україномовне середовище, виховувати їх у любові до Батьківщини. Інвестиція в дітей – це найкраще вкладення часу.

Починали з «Пташпат» – це діти Пласту до шести років, які приходять на заняття з батьками. Це було логічно, адже мотивацією було створити цікаве українське дозвілля в першу чергу для власних дітей.

З часу перших зборів берлінська пластова родина зростає, «Пташпата» налічують 30 дітей. Зараз це вже 2 гуртки, а крім Софії та Аліни вихованням

найменших опікуються Галя та Наталя. За цей час багато батьків зацікавились Пластом. Для школярів Пласт в Берліні дуже важливий, адже школи і, відповідно, друзі – німецькомовні, то ж виникає гостра потреба в україномовному середовищі серед однолітків. У вересні 2018 року в Берліні пройшов вишкіл виховників новацтва. Зі Львова приїхали троє тренерів і два дні навчали волонтерів, переважно батьків, ідейним основам пласту, методиці виховання та ролі виховника, правилам гри. Пласт – це, насамперед, велика гра, цікава і дітям, і дорослим. Після тренінгу до команди

долучились нові виховники, які займаються двома новацькими гуртками дітей 6-8 та 9-11 років. З найстаршими ж, таких наразі четверо дівчат, Софія займається за програмою пластового юнацтва.

Які ж найяскравіші спогади пластунів за час пластування в Берліні? Їх, безсумнівно, багато. Вже стало звичаєм проведення свята Миколая та Щедрого вечора. «Пташпата» двічі виїжджали на кемпінг з ночівлею в наметах і наймолодший учасник не було ще й року! «Дивогонка», вечірній театр тіней, ватра, музеї та парки! Пластуни намагаються урізноманітню-

вати програму, весело і цікаво організовувати дозвілля. І їм це дуже добре вдається! ■

УКРАЇНСЬКЕ НАМИСТО

Text: Ilona Ushenina

Illustrationen:

Kateryna

Dorokhova ©

Як Ви, певно, вже дізнались із теми номеру в Останні роки українська вишиванка набула величезної популярності не тільки в Україні, але й на міжнародних подіумах. Але невід'ємним елементом традиційного українського вбрання також було намисто.

Нашийні прикраси відомі людству ще з епохи Палеоліту, але їх дизайн та виробництво має в кожній культурі свої характер та традиції. Перші українські намиста були зроблені, між іншим, з кісточок овочів та фруктів. Лише згодом їх почали виготовляти з коштовних каменів та металів.

Декілька століть тому намисто було не тільки прикрасою, а й елементом соціального статусу: чим більші бусини, чим більше разків, тим заможнішою була дівчина. Окрім цього, намисто виконувало функцію певного оберегу: наприклад, бурштинове намисто мало надати його володарці здоров'я та гарне обличчя, а коралове намисто свідчило про стан її здоров'я — чим червоніше та яскравіше намисто, тим здоровіша дівчина.

Сьогодні дівчата продовжують носити намиста, не рахуючи кількість бусин або разків у прикрасі як в минулі часи, але традиції українського намиста й далі живуть в роботах сучасних дизайнерів.

UKRAINISCHE HALSKETTE „NAMYSTO“

Wie Sie es wahrscheinlich aus der Cover Story erfahren haben, hat Wyschywanka in den letzten Jahren sowohl an der nationalen, als auch an der internationalen Aufmerksamkeit gewonnen. Aber die ukrainische Tracht hat ein weiteres unabdingbares Element – Namysto.

Die Menschheit kennt den Halsschmuck bereits seit den Ur-Zeiten, aber seine Design und Herstellung unterscheiden sich je nach Kultur. In der Ukraine wurden die ersten Halsketten u. A. aus den Obst- und Gemüsesteinen gemacht. Erst später wurden die Edelsteine sowie wertvolle Metalle eingesetzt.

Vor ein paar Jahrhunderten hatte eine Halskette nicht nur eine modische, sondern auch eine soziale Bedeutung: Je größer die Steine, je mehr Reihen in dem Schmuckstück, umso wohlhabender war die Besitzerin. Auch hatte sie eine Behütungsfunktion: Die Kette aus Bernstein sollte seiner Trägerin Gesundheit und frische Gesichtsfarbe verleihen, die Korallen haben über ihren gesundheitlichen Zustand gezeugt – je frischer und rötlicher die Farbe, umso gesünder sie war.

Ukrainische Frauen von heute tragen ebenfalls gerne Namysto, ohne jedoch die Anzahl der Steine oder der Reihen zu zählen, aber die Tradition lebt definitiv in den Werken der modernen Schmuckdesigner weiter.

Iona
Ushenina

BERÜHMTE UKRAINERINNEN

SIE SIND SCHÖN, FLEISSIG UND ERFOLGREICH.

IVANNA SAKHNO, OLGA KURYLENKO UND NATALYA PIRO
PRÄSENTIEREN DIE UKRAINE IN DER MODERNEN MODE- UND

FILMINDUSTRIE MIT GANZ VIEL GESCHICK UND GLANZ.

JEDE VON IHNEN MUSSTE HIERFÜR DAS LEBEN IM AUSLAND,

NOCH ALS TEENAGER, IN EINER FREMDEN KULTUR

IN KAUF NEHMEN UND AUCH EINE FREMDE

SPRACHE LERNEN.

DAFÜR HAT SICH DIE HARTE ARBEITE GELOHT

UND IHRE TRÄUME SIND WAHR GEWORDEN.

Illustrationen: Kateryna Dorokhova ©

Ivanna Sakhno wurde am 14. November 1997 in Kyjiw in der Familie der Filmemacher geboren: ihre Mutter – Regisseurin, ihr Vater – Kameramann. Kein Wunder, dass Ivanna bereits als Kind ihre ersten Rollen ergatterte. Mit 13 emigrierte sie nach Vancouver, um ihrem großen Traum – der Hollywood Karriere – näher zu kommen.

Ihren internationalen Durchbruch feierte die junge Schauspielerin 2018, als ihre beiden Filme „Pacific Rim: Uprising“ und „Bad Spies“ in die Kinos kamen. Obwohl sie erst 21 ist, hat Ivanna eine klare gesellschaftliche Position. Zum Einen befürwortet sie die aktuellen Bewegungen, die sich mit der Rolle der Frau in heutiger Gesellschaft beschäftigen. „Es ist wichtig darüber zu sprechen“, sagte sie in einem der Interviews. Zum anderen ist sie ihrer Herkunft bewusst und weist eine starke Bindung zur Ukraine auf: 2016 hat sie auf dem Red Carpet des Filmfestivals in Cannes für die Befreiung von Oleg Sentsov ausgesprochen.

2018 hat sie im Interview für den ukrainischen Sender 1+1 den Wunsch geäußert, die Kleidung ukrainischer Designer auf den Red Carpets zu tragen.

IVANNA SAKHNO

Natalya Pirozhkova, wurde 1988 in Odessa geboren. Während eines Spaziergangs durch die Stadt mit ihrer Mutter sah sie eine Model-Casting-Anzeige. Dank ihrem ungewöhnlichen Aussehen und dem feurigen Haar hat sie eine Ausbildung als Model gewonnen und ist einige Zeit später nach New-York gegangen. In Big Apple musste sie nicht nur Englisch lernen, sondern auch alle Modelling-Skills und Fertigkeiten. Der Fleiß hat sich ausgezahlt und einige Zeit später lief bereits Natalya Piro für Dolce & Gabana und Valentino. Der berühmte Designer Elie Saab engagierte bereits 2009 Natalya für seine Kyjiwer Show. Außerdem arbeitete die Schönheit für solche Brands wie L'Oreal, Ray Ban und MAC. 2015 wurde Natalya das Gesicht der Ukrainian Fashion Week und 2017 der ukrainischen Brand Julia Gurskaja. Das Top-Model lebt in New-York, schwärmt aber über Paris: „Die Stadt erinnert mich an Odessa“.

NATALYA PIRO

Olga Kurylenko wurde am 14. November 1979 in Berdjansk geboren und kam mit 16 nach Paris, um Model zu werden. Sie hat sehr schnell die Sprache gelernt und bereits mit 18 schmückte sie den Cover des Magazins „Glamour“. Zu ihrem Portfolio zählen Modeljobs für solche namhafte Brands wie Bebe, Just Cavalli, Helena Rubinstein und viele mehr. Parallel zum Modeln nahm sie Schauspielunterricht und debütierte 2005 im französischen Film „L'Annulaire“.

Die internationale Bekanntheit erlangte sie nach ihrer Rolle als Bond-Girl neben Daniel Craig im „Quantum Trost“, für welche sie auch zahlreiche Auszeichnungen erhielt. 2011 übernahm sie die Rolle von Anya im französisch-deutsch-polnisch-ukrainischen Filmdrama „Verwundete Erde“ (Originaltitel: La terre outragée), der ersten Verfilmung der Katastrophe von Tschernobyl von Michale Boganim, der israelischen Regisseurin ukrainisch-marokkanischer Herkunft. Der Streifen wurde für zahlreiche Filmfestivals (u. A. Venedig, Toronto und Chicago) ausgewählt und fand besonders in Japan eine positive Resonanz, nicht zuletzt weil das Land im gleichen Jahr durch die Naturkatastrophe erschüttert wurde. Aktuell arbeitet die Schauspielerin am Film „The Courier“, in dem sie an der Seite von keinem geringeren als Oscar-Preisträger Gary Oldman steht ■

OLGA KURYLENKO

Motanart: медитація по-українськи

Inna Hroz

Мотанка – це лялька, зроблена з клаптиків натуральної тканини, які кріпляться між собою тільки за допомогою примотування ниткою. Саме від слова «мотати» походить назва ляльки – «мотанка». Цей дивовижний феномен українського народного мистецтва був для наших предків символом родючості землі, продовження роду, оберегом добробуту і щастя родини, а також інструментом передачі наступним поколінням знань про культуру, філософію, звичаї та обряди роду, народу, країни.

Лялька як атрибут здавна відома в багатьох культурах та була знайдена у різних куточках планети. Кожна з них відображає культурні традиції та символіку свого народу. Стародавні іграшки виготовлялися переважно з матеріалів, що зустрічалися в природі, таких як камінь, дерево, трава. Однак є і знахідки ляльок, що зроблено з тканини. На території України їх було виявлено у с. Мезин, на Чернівціщині, під час розкопок у XIX ст. Знахідки відносять до часів пізнього палеоліту (приблизно 40 000 — 10 000 до н. е.). Саме їх можна вважати найдавнішим прототипом ляльки-мотанки.

Мистецтво «мотати мотанку» або «крутити куклу» було невід'ємною частиною кожного дому і передавалося з покоління у покоління по жіночій лінії.

Мотанки, створені мамою в молитві з любов'ю, супроводжували людину змалку до її під час її народження («Немовлятко»), у дитинстві («Нитянки» для дівчаток, «Сонячний кінь» для хлопців), на виданні («Княгиня»), під

час весілля («Нерозлучники»), у шлюбі (обереги «Берегиня», «Дзвоник» для дому, «Подорожниця» для чоловіків, синів), аж до передачі їх, як родинну реліквію, дітям та онукам.

Традиційно Мотанка виготовлялася зі старого чи замалоого вбрання, тканину якого рвали на клаптики. Вірили, що цей звук відганяв нечисту силу. Ножниці та голку не використовували. Формували голову, тіло, руки і без них. Вдягали її у традиційний на той час одяг: сорочку, яка символізувала три часи (минулий, теперішній і майбутній), спідницю — уособлення землі та головний убір — очіпок, стрічку чи хустку — зв'язок із небом. Нитку, якою примотували всі елементи, обривали руками або над свічкою, якщо виготовляли оберег.

Цікавим елементом ляльки є створення обличчя. Перший спосіб — його залишали чистеньким, щоб дитина, граючись, розвивала фантазію. Сама могла уявляти, який сьогодні настрій у ляльки, що вона відчуває і, як

наслідок, сумувати чи радіти разом із нею, заспокоювати, піклуватися. Також вірили, що очі могли бути порталом поміж двох світів, живих і мертвих, через який могла переселитися душа. Другий — на обличчі викладали нитками хрест — символ Сонця. У випадку родинного оберегу «Берегиня», горизонтальні та вертикальні лінії символізували чоловіче та жіноче начало. Квадрат, що утворювався — дім. А крапочка в центрі — то дитина, продовження роду. Третій варіант обличчя — це змотана по ходу сонця смужка тканини, яка має вигляд спіралі. Спіраль, як частина плавної і безкінечної лінії, символ еволюції Всесвіту, кругообіг та нескінченний рух Сонця та безперервність самого життя.

Мотати ляльки-мотанки — це одне задоволення. Така собі медитація по-українськи. Заспокоює, збагачує, врівноважує, надихає, об'єднує, розвиває фантазію, концентрацію та тонку моторику у дітей.

І звісно дуже хочеться передати такий скарб і нашим дітям, які живуть за межами України. А хто ж як не ми — батьки!

Саме з такою метою в Німеччині, у 2016-му році, було створено проект «Мотанарт», метою якого є поширення цього мистецтва для всіх бажаючих.

З нашими ляльками ми вже відвідали щорічні фестивалі культур у містах Гайдельберг, Карлсруе, Штутгарт та Ханненбах. Іноземна публіка дуже цікавиться, розпитує. Для них це оригінальний подарунок на свята. Запрошують на навчальні майстер-класи, вечорниці, дитячі дні народження, корпоративні та інші заходи. Маємо можливість проводити їх українською, німецькою, англійською, італійською та російською мовами.

Наразі розробляється контент для сайту. А поки ласкаво запрошуємо вас на сторінку у фейсбукі «Atelier Motanart»!

З побажаннями миру, любові та добра! ■

Motanka: ukrainische Wickelpuppe

Ingmar Lutz

Motanka – ist ein ukrainisches Wort für eine auf besondere Art und Weise hergestellte Puppe. Ausgelesene Stoffstücke werden nur mit Hilfe eines Fadens fixiert und gewickelt. Genau daher kommt auch Ihr Name: Motanka, was so viel wie Wickelpuppe bedeutet.

In der Ukraine hat die Puppe eine lange Geschichte und Bedeutung. Traditionell war sie ein Symbol der Fruchtbarkeit des Landes, des Fortbestehens und des Glücks und des Wohlergehens der Familie.

In vielen Kulturen gibt es Puppen seit vielen Hunderten von Jahren. Jede von ihnen spiegelt die kulturellen Traditionen und Symbole Ihres Volkes wider. Oft als Spielzeug, wurden Puppen hauptsächlich aus natürlichen Materialien hergestellt, wie Stein, Holz, Gras aber auch Stoff. Die ersten Stoffpuppen in der Ukraine wurden im Dorf „Mezin“, in der Region Tschernihiw, bei Ausgrabungen im 19. Jahrhundert gefunden. Nach wissenschaftlichen Angaben stammen diese aus der Zeit von ca. 40.000 - 10.000 v. Chr und sind damit die älteste bekannte Variante einer Motanka Puppe.

Die Herstellung von Motanka-Puppen war ein fester ritueller Bestandteil eines jeden Hauses und wurde immer von Frauen an die jeweils nächste Generation weitergegeben. Jede Mutter hat die Motankas mit viel Liebe selbst hergestellt. Dabei wurden mit Ihnen religiöse Riten und Gebete verbunden, um Ihre Wirkung und Bedeutung im jeweiligen Gebiet zu erreichen. So wurde beispielsweise eine kleine Puppe als Schutzpatron für das neugeborene Kind angefertigt, welche die werdende Mutter bereits vor der Geburt vor Unglück bewahren und das Kind nach der Geburt bewachen sollten.

Später kamen dann eine Fadenpuppe für Mädchen aus verschiedenen Materialien, wie Seide symbolisch für Schönheit, Wolle als Symbol für viel Lebensenergie und Leinen symbolisch für Gelassenheit und Ruhe hinzu. Auch die Jungen bekamen eine Puppe, die dem heranwachsenden Mann stets auf dem rechten Weg halten sollte, das Leben zu meistern und somit die Familie zu ernähren und zu beschützen.

Selbst für die Hochzeit wurde eine Motanka gefertigt, welche durch ein Stück Holz verbunden wurde. Symbolisch stand jenes für die ewige Verbundenheit. Auf dem Weg zur Trauung war diese Puppe vor der Kutsche angebracht und hat das Ehepaar das ganze Leben begleitet. Zum Schutz des Hauses fertigte die Frau eine Puppe, welche das Haus beschützte. Puppen mit Glocken sollten für guten Nachrichten und Gespräche der Familie sorgen.

Männer erhielten eine spezielle Schutzpuppe für eine gute Reise und Wiederkehr; dies war handlich klein, um sie gegebenenfalls praktisch unterbringen zu können. Trotz Ihrer kleinen Größe hatte sie einen Beutel mit einem Stück Brot, einem Cent und ein Stück des Bodens vor dem Hause. Diese Gaben sollten den Mann vor Hunger und Geldnot bewahren respektive das Heimatgefühl bewahren.

Alle hergestellten Puppen wurden als wertvolles Erbstück an die nächste Generation übergeben und an einem speziellen Ort aufbewahrt.

Traditionell wurden Motankas aus einem alten oder einem zu klein gewordenen Kleidungsstück hergestellt. Durch das Geräusch des Abreißens der Stoffstückchen, aus welchen die Motanka besteht, glaubte man die bösen Geister zu verschrecken und alle negativen Stimmungen zu beseitigen, um eine besonders reine Puppe zu erhalten. Schere und Nadel wurden absichtlich nicht verwendet. Kopf, Körper und Hände wurden schlicht durch mehrfaches drehen in Form gebracht. Letztere waren nicht bei jeder Puppe gefertigt.

Die Motankas durften keine menschlichen Züge haben. Darum findet man sie oft ohne Hände und Beine, bzw. ohne Gesicht. Die Kleider der Motanka spiegelt die Mode der jeweiligen Zeit wieder. Zunächst wurde ein Kleid als Unterrock, dann ein Überrock und eine Schürze angezogen. Alle drei Kleidungsstücke symbolisierten die Vergangenheit, Gegenwart und Zukunft. Je nach Alter wurde der Kopfschmuck ausgesucht: ein Haar Reif, ein Blumenkranz oder vielfarbige Haarschleifen, die zum Teil bis zur Erde reichten. Der Kopfschmuck symbolisiert die Verbindung zum Himmel. Alle Kleidungsstücke waren nur mit einem Faden verbunden; der Faden selbst wurde mit Feuer der Kerze oder per Hand getrennt.

Eine Besonderheit ist die Darstellung des Gesichtes. Hier gibt es mehrere Varianten; drei davon sollen im Folgenden kurz vorgestellt werden. Die erste Variante ist eine reine oder auch ohne Gesicht, speziell für Kinder hergestellte Puppe. Dies sollte deren Phantasie stimulieren und jene anregen diese zu benutzen. Kinder konnten so verschiedene Gefühle und Stimmungen in die Puppe projizieren, wie Freude oder Traurigkeit und Situationen nachspielen ohne von fertigen Gesichtszügen beeinflusst zu werden.

Die zweite Variante war das Fadenkreuz. Horizontalen und vertikalen gewickelte Linien, stehen für die männlichen und weiblichen Wurzeln. Durch deren zentrale Wicklung entsteht ein Quadrat, welches für das beschützte Haus steht und als zentralen Punkt das Kind beinhaltet. In der Gesamtheit dieser Form der Herstellung entsteht eine Verbundenheit der ganzen Familie im Gesicht der Motanka.

Die dritte Variante erhält man, indem man ein Stück Stoff im Uhrzeigersinn fest zusammenwickelt. Von der Seite betrachtet sieht man das spiralförmige „Gesicht“ der Motanka. Die Spirale als Symbol des unendlichen, einer Linie ohne Anfang und ohne Ende, die Entwicklung des Universums und der Lauf der Sonne; dies war die Weltanschauung der „alten“ Generation. Man dachte nicht in beschränkter Zeit durch Geburt und Tod, sondern an einen ewigen, zeitlosen Kreislauf.

Die Herstellung der Motanka Puppen ist trotz der Konzentration eine sehr positive Erfahrung; dabei kann man viele positive Gefühle, wie Beruhigung, Inspiration und Balance erfahren. So können nur wir als Eltern unseren Kindern, vor allem, wenn sie außerhalb der Ukraine leben, diese Geschichte erzählen und weitergeben.

Zu diesem Zweck wurde in Deutschland im Jahr 2016 das Projekt „Motanart“ gegründet. Ziel ist es, diese Kunst allen interessierten Personen zugänglich zu machen. Mit unseren Puppen waren wir bereits bei vielen Kulturfestivals in den Städten Heidelberg, Karlsruhe, Stuttgart und Hahnenbach vertreten. Viele Besucher aus aller Welt interessierten sich für diese einzigartige Geschichte und die handwerklich selbst hergestellten Puppen. Wir wurden bereits zu verschiedenen Veranstaltungen eingeladen, bspw. in geselligen Abendtreffen oder zu Kindergeburtstagen, zu Firmenveranstaltungen und natürlich unsere einzigartigen Workshops. Bei letzterem bekommen sie selbst einen Einblick in die Herstellung einer Motanka und nehmen am Ende Ihre eigene, aus wertvollen Materialien gefertigte Puppe mit nach Hause.

Im Moment arbeiten wir an unserer Internetpräsenz; bis diese fertiggestellt ist können Sie uns auf Facebook und „Atelier Motanart“ besuchen ■

Літературний клуб в Ульмі

Club der Liebhaber ukrainischer Kultur

www.ugkk-neu-ulm.de

Майже одразу після приїзду до Ульму я, звісно ж, мусив виконати обов'язкову програму кожного туриста, а саме – підкорити знаменитий Мюнстер. Під час цього «сходження» на останній платформі помітив майже затерте графіті. Воно виділялося серед інших своїм розміром (1 x 1.5 м), а головне – нашим українським тризубом. Датоване – 1946 роком. Хто і чому міг залишити це свідчення? Неочікувано, під час «археологічних» пошуків по історії українства в Німеччині, я знайшов, майже як Б. Мозолевський – пектораль у 1971 р., великий, багатий і майже втрачений для нашої свідомості пласт українського культурного надбання, що був створений тут, по маленьких провінційних німецьких містечках.

Найбільше пощастило письменнику Іванові Багряному. Як не-як, «Тигрлови» вперше видані 1947 року в Новому Ульмі, включені до шкільної програми, а у пересічного українця не вимальовується питальний вираз обличчя при згадці його імені. Розглядаючи пам'ятник Багряному, роботи Л. Молодожанина (1964 р) на кладовищі Нового Ульму поруч найстарішої української церкви Німеччини (1958 року будови), я очікував, що

відголоски минулого бурхливого мистецького життя ще існують в місцевій українській громаді. Бо самостійно зрозуміти й розібратися в нашій культурі дуже важко, особливо, зважаючи на її фрагментарність і, «дякуючи» історичним подіям, розірваність.

На жаль, культурне життя ульмівської громади станом на 2017 рік вже обмежувалося поодинокими дитячими святами, а за чимось серйозним треба було їхати до сусідніх Мюнхена чи Штутгарта. На щастя, серед ульмівських знайомих знайшлися однодумці, які також відчували потребу в духовному рості, хочуть зберегти зв'язок з Батьківщиною та просто цікавляться мистецтвом. Чи як ми кажемо – «шанують».

Обрали назву – «Клуб шанувальників української культури». Зазвичай клуб збирається раз на місяць в домі новітньої української греко-католицької церкви. Кожна зустріч складається з 2-3 коротких доповідей на обрану тему.

Наприклад, «Юрій Шевельов: Цикл життя видатного українського інтелектуала», «Непочутий Шевченко: читаємо через музику», «Український світ Німеччини 1945-1952 рр». Обов'язково використовуємо візуальні матеріали, завдяки професіоналам та ентузіастам з України багато чого тепер є в мережі. Наш клуб став також гарною платформою для спілкування усіх поколінь еміграції: Наш клуб став також гарною платформою для спілкування усіх поколінь емігрантів – дорослих людей, народжених в Німеччині, або молодих студентів, приїхавших на навчання. Для деяких наш клуб – це насправді вступний крок до українських історії, літератури та мистецтва, бо не всі навіть відвідували українську школу. Для інших – це спонук до

відновлення читання, до набавлення глибшого розуміння себе, позбавлення постколоніальних комплексів. Для всіх – це чудова можливість надолужити втрачений час й компенсувати величезні прогалини у власній освіті.

Як писав Ю. Шевельов: «Самотність і ізоляція від власного народу приводить до схиляння перед європейцями». Завдяки нашому клубу українці мають нагоду зміцнити свою ідентичність, зв'язок з Україною, а саме таким чином стати рівними європейцям ■

Bei dem Besuch des Ulmer Doms habe ich ein ukrainisches Graffiti bemerkt, das mich dazu bewegt hat, mehr über die ukrainische Kultur in Deutschland zu erforschen. Am bekanntesten sind die Bücher von Ivan Bahrjanyj, die in Neu-Ulm geschrieben wurden.

Glücklicherweise gibt es unter den Ulmern Gleichgesinnte, die das Bedürfnis nach geistigem Wachstum verspüren, die Verbindung zur Ukraine unterstützen wollen oder sich einfach für Kunst interessieren. Wir alle haben uns dazu entschlossen, einen „Club der Liebhaber der ukrainischen Kultur“ zu gründen.

Gewöhnlich versammeln wir uns einmal im Monat. Jedes Treffen besteht aus zwei bis drei kurzen Vorträgen zu einem ausgewählten Thema. Zum Beispiel „Jurij Scheveljov: Das Leben des prominenten ukrainischen Intellektuellen“, „Ungehörter Schewtschenko: Wir lesen durch Musik“, „Die ukrainische Welt Deutschlands, 1945-1952“.

Unser Club hat sich auch zu einer guten Plattform für die Kommunikation aller Auswanderergenerationen entwickelt. Eigenen Weg zur ukrainischen Kultur findet jeder, sei es ein ehrwürdiger, in Deutschland geborener 70-jähriger Mann, oder eine ukrainische Studentin, die im ersten Semester eines Austauschprogramms studiert. Für einiger Mitglieder ist unser Verein ein echter Einstieg in die Geschichte, Literatur und Kunst der Ukraine, denn nicht jeder konnte eine ukrainische Schule besuchen. Für andere ist es ein Anreiz, wieder auf Ukrainisch zu lesen und eigene Identitätserkennung zu stärken.

Vitalii Makogin
Übersetzt
aus dem
Ukrainischen von
Anna Gutsaliuk

Was sagt der Gesetzgeber dazu?

In der Ukraine arbeitet ein Barbershop wie auch ein Fitnessstudio oder ein Mobilfunkanbieter basierend auf einem öffentlichen Vertrag. Darin verpflichtet sich ein Unternehmer, Waren zu verkaufen, Arbeiten auszuführen oder Dienstleistungen an jeden zu erbringen, der dies beauftragt. Die Bedingungen eines öffentlichen Vertrags (Preis einer Ware, Servicequalität) müssen für alle Verbraucher identisch sein.

Laut Elena Zaitseva, Senior Associate von Cai & Lenard, verstöße eine Organisation, die ihre Dienstleistungen nur für Personen eines bestimmten Geschlechts erbringt, gegen:

✂ Die Verfassung der Ukraine – gem. Art. 24 haben alle Bürger gleiche Verfassungsrechte und -freiheiten;

✂ Zivilgesetzbuch – gem. Art. 633 hat der Unternehmer kein Recht, den Abschluss eines öffentlichen Vertrags zu verweigern, wenn er die Möglichkeit hat, dem Verbraucher die angefragten Waren (Bauwerke, Dienstleistungen) zur Verfügung zu stellen;

✂ Gesetz der Ukraine „Über den Schutz der Verbraucherrechte“ – gem. Art. 17 ist eine direkte oder indirekte Einschränkung der Verbraucherrechte unzulässig.

Під час написання матеріалу була використана інформація з таких ресурсів: Законодавство України (<https://zakon.rada.gov.ua/laws/main/>), Коаліція з протидії дискримінації в Україні (<http://discrimi.net/>), Гендер у деталях (<https://genderindetail.org.ua/>), The Telegraph (<https://www.telegraph.co.uk/>), The New York Times (<https://www.nytimes.com/>), The Weekly Times (<https://weeklytimes.com.au/>), The Bustle (<https://www.bustle.com/>), Urban Dictionary (<https://www.urbandictionary.com/>), You & Sundry (<https://www.youandsundry.com/>), Facebook, YouTube, Pinterest.

GLEICHBERECHTIGUNG VS. BARBERSHOP: AUF DER SUCHE NACH DEM SIEGER

Vor einiger Zeit stolperte ich über eine Geschichte, weswegen Sie heute diesen Artikel lesen: In einem Barbershop in Lemberg wurde es einer jungen Frau verboten, den Raum zu betreten.

Was ist der Hintergrund eines Raums nur für Männer?

Donnie Hawley ist ein Barbier in Los Angeles, Gründer der Kosmetikfirma für männliche Pflegeprodukte *Layrite* und der Kette *Hawleywood's Barbershop*, und – er fördert die Idee eines geschlossenen Ortes nur für echte Männer.

«Ich wollte einen Ort schaffen, in dem ein Mann ein Mann sein kann... Auch Männer möchten keine Frau während des Haarschneidens dabei haben... Wir alle lieben Frauen, verstehen Sie mich bitte nicht falsch, aber einige Türen sind dafür da, damit nur die Männer sie öffnen können. *Hawleywood's Barbershop* hat genau eine solche Tür... Wissen Sie, wir, Männer, haben auch unsere eigenen Prinzipien».

Donnys Worte werden durch die Inschrift auf den Holzbalken im kalifornischen *Hawleywood-Salon* bestätigt: «Wir können verweigern, jeden zu bedienen». Im Jahr 2016 beschwerten sich mehrere Frauen deswegen bei der Nationalen Menschenrechtskommission.

Gibt es geschlechtsneutrale Barbershops?

In vielen ukrainischen Barbershops arbeiten Frauen, aber ich hatte noch nie eine Frau gesehen, die sich dort Haare machen ließe. 2013 waren 10% der Barbershop-Kunden in New York City weiblich. Die Umfrage der *New York Times* zeigte eine Reihe von Gründen auf, warum Frauen Barbershops gegenüber den Salons immer noch vorziehen:

- ✂ Es ist doppelt so günstig;
- ✂ Es ist schnell: 30 Minuten im Barbershop vs. 2-3 Stunden im Friseursalon;
- ✂ Kurze und mittlere Frisuren wurden bei Frauen immer beliebter.

Wie ist die Situation in ukrainischen Barbershops?

In den letzten fünf Jahren war ich in sieben Barbershops in Kyjiw und Poltawa und entdeckte keine Schilder «Nur für Männer!». Aber nicht alle verfolgen eine offene Kultur. Auf der Facebook-Seite des beliebten Kyiwer Barbershops *M15* heißt es beispielsweise: «Nur für Männer!». Per Direktnachricht informierte man mich, dass eine Frau reingehen darf, um z. B. ein Geschenk zu kaufen, aber bleiben darf sie nicht.

In Lemberger Barbershop *Solidol* darf eine Frau nicht mehr hereingehen, obwohl dieser vor vier Jahren noch für alle offen war. Eine anonyme Quelle klärte mich über den Grund auf: Eines Tages kam ein Ehepaar rein und die Frau hatte die ganze Zeit Verbesserungsvorschläge. Am Ende war sie mit dem Ergebnis unzufrieden – es gab einen Streit. Als Folge entschieden sich die Eigentümer, den Barbershop ausschließlich für Männer zu betreiben.

Wie entwickeln sich Barbershops in den nächsten 10, 20, 30 Jahren?

Werden Männerräume zu einem komfortablen Ort für jedes Geschlecht? Die populärste Definition von Barbershop im legendären *Urban Dictionary* besagt, dass es «ein Ort ist, an dem ihr euch ausruhen, eine Frisur machen, gute Musik hören und [...] genug lachen könnt». Dann möge es so sein! ■

ГЕНДЕРНА РІВНІСТЬ VS БАРБЕРШОПИ: У ПОШУКАХ ПЕРЕМОЖЦЯ

Моє знайомство з модою та стилем почалося з театру. Отримавши роль підстаркуватого ловеласа у французькій комедії «Блез», мені захотілося щось змінити у зовнішності. Так я потрапив до свого першого барбершопа, де зачіску а-ля Джон Леннон змінили на модний андеркат. Минуло 5 років і я натрапив на кейс львівського барбершопа, в якому дівчині заборонили заходити до зали. Так з'явилася ця стаття.

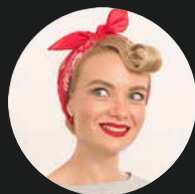
УЧОМУ ПРОБЛЕМА СУТО
ЧОЛОВІЧОГО ПРОСТОРУ?

Донні Хоулі (Donnie Hawley) — засновник компанії з виробництва чоловічої косметики Layrite та мережі Hawleywood's Barbershop. Він прибічник барбершопів як «простору для справжнього чоловіка».

У 2016 році декілька жінок поскаржилися на ньютанський Hawleywood до національної комісії з прав людини. Все почалося з посту музикантки Kelly Jeanious. Вона написала, що дівчину її друга попросили почекати на вулиці до закінчення стрижки. Пояснення — «це простір виключно для чоловіків».

«Я просто хотів створити місце, де чоловік може прийти та бути чоловіком. Вам не хочеться, щоб вас бачила жінка під час вашої стрижки. Ми всі любимо жінок, не зрозумійте мене неправильно, проте деякі двері створені для того, щоб у них заходили тільки чоловіки. У Hawleywood's Barber Shop саме такі двері». — **Донні Хоулі**

У сіднейському барбершопі Huntress Hill власник та барбер Сем Рахім (Sam Rahim) відмовився зробити зачіску дівчині. Її мати поскаржилася на порушення антидискримінаційного законодавства до Австралійської комісії з прав людини, тож наступні 8 місяців Сем витратив на судові процеси. Спір закінчився примиренням сторін, та Сем Рахім зобов'язався надалі робити зачіски, незалежно від статі клієнтів.

«У нас у прейскуранті є окрема послуга «Чоловічка стрижка для дівчини», ми додали її майже відразу, адже був великий попит. Дівчата на початку записувалися під чоловічими іменами, хотіли зробити зачіску в нас. Приблизно 5% наших клієнтів — дівчата» **Єлизавета Соколова, засновниця барбершопа з барберами-дівчатами Barbarella.**

УЧОМУ НЕДОСТАТНЬО ПРО-
СТО ДОЗВОЛИТИ ЖІНКАМ
РОБИТИ ЗАЧІСКИ В БАР-
БЕРШОПАХ?

Недостатньо змінити мислення барберів та власників барбершопів. Адже суспільство загалом пов'язує гендер, характер, сексуальні вподобання із зачіскою. Короткі жіночі зачіски, що почали розповсюджуватися з 1900-х, навіть сьогодні виглядають наче виклик.

Проте, є приємні виключення. Американський поп-ап барбершоп Scissors and Clippers доступний людям із будь-якими гендерними ідентичностями. Він відкривається на два-три дні кожного сезону в креативному просторі New women space. Ціна на стрижку фіксована — \$35. На постійній основі працює інший американський заклад You & Sundry, що позиціонується як «кабінет для коротких зачісок». На стрижку піде від 15 хвилин до 1 години, найдорожча зачіска коштуватиме \$60.

✂ це вдвічі дешевше за візит до салону;
✂ це швидко: 30 хвилин у барбершопі проти 2-3 годин у салоні краси;
✂ зачіски короткої та середньої довжини стали більш популярними серед жінок.

УЧОМУ НЕДОСТАТНЬО ПРО-
СТО ДОЗВОЛИТИ ЖІНКАМ
РОБИТИ ЗАЧІСКИ В БАР-
БЕРШОПАХ?

Недостатньо змінити мислення барберів та власників барбершопів. Адже суспільство загалом пов'язує гендер, характер, сексуальні вподобання із зачіскою. Короткі жіночі зачіски, що почали розповсюджуватися з 1900-х, навіть сьогодні виглядають наче виклик.

Проте, є приємні виключення. Американський поп-ап барбершоп Scissors and Clippers доступний людям із будь-якими гендерними ідентичностями. Він відкривається на два-три дні кожного сезону в креативному просторі New women space. Ціна на стрижку фіксована — \$35. На постійній основі працює інший американський заклад You & Sundry, що позиціонується як «кабінет для коротких зачісок». На стрижку піде від 15 хвилин до 1 години, найдорожча зачіска коштуватиме \$60.

«Було смішно, коли ми тільки-тільки відкрилися, і до нас заходить клієнт: «А вона мені точно зробить зачіску?». Просто коли ти 1.50м на зріст, двометровий дядько не вірить, що ти йому зробиш бороду. А потім все ставало на свої місця: я брала небезпечну бритву та мені починали довіряти». **Дарія Шморгун, переможниця Open Barber's Cup 2016 у номінації Glad Head та Pompadour, амбасадор мережі Scrition Barber Shop.**

ЯКА СИТУАЦІЯ В УКРАЇН-
СЬКИХ БАРБЕРШОПАХ?

За 5 років я був у 7 барбершопів у Полтаві та Києві. У жодному не було оголошення «Тільки для чоловіків». Та виявилося, що не у всіх закладах діє політика відкритості. Наприклад, на Facebook-сторінці популярного київського барбершопа M15 у розділі «Інформація» зазначено: «Вхід тільки для чоловіків!» На запитання в особистих повідомленнях мені відповіли, що жінка може зайти всередину — наприклад, щоб придбати на подарунок засіб для укладки волосся — проте залишитися не може.

«Зараз багато дівчат-барберів, які справляються не гірше (за чоловіків), проте я вважаю, що в чоловічій перукарні жінці, принаймні майстру, не місце. Коли працюють майстри-чоловіки, вони можуть спілкуватися про що завгодно, на чоловічі теми. Коли працюють одні хлопці, деякі відвідувачі...приходять до нас відпочити. Відпочити від родини, відпочити від роботи, від тієї самої жіночої уваги».

Євгеній Хрипун, барбер Old Dutch Barbershop

У львівському Solidol Barbershop дівчина взагалі не зможе зайти всередину. Ще 4 роки тому заклад був відкритим для всіх. Моє анонімне джерело пояснило, чому все так змінилося. Ніби колись до барбершопа завітало подружжя, та поки чоловіка стригли, його жінка казала барберу, як краще зробити зачіску. Результат її не задовольнив і стався скандал. Після цього власники вирішили зробити men-only вхід. Дізнатися про це можна безпосередньо перед дверима Solidol Barbershop, та за відгуками на Google.

«Solidol Barbershop — установа, яка має певні правила. Ми надаємо якісні послуги та створюємо виключно чоловічу атмосферу, яка дає вам можливість відпочити. Ми цінуємо та поважаємо жінок, але чоловіки повинні мати місце, де вони зможуть вільно розмовляти на будь-які теми. Ми створили саме такий заклад. Якщо в кімнаті є жінки, це створює для них та інших клієнтів незручності. Ми сподіваємося... ви прийдете до нас наступного разу, і ці 60 хвилин, проведені окремо, тільки зміцнять ваші відносини».

Відповідь на негативний відгук користувача «Назарій Гудзоватий»

ЩО КАЖЕ УКРАЇНСЬКЕ
ЗАКОНОДАВСТВО
ЩОДО БАРБЕРШОПІВ
ВИКЛЮЧНО ДЛЯ ЧОЛОВІКІВ?

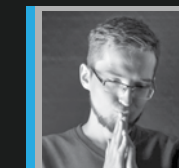
В Україні барбершопи, як і салони краси, фітнес-центри та супермаркети, надають послуги на основі публічного договору. У такому договорі підприємець зобов'язується продавати товари, виконувати роботи або надавати послуги кожному, хто до нього звертається. Умови публічного договору встановлюються однаковими для всіх споживачів. Тому, за висновком старшої юристки фірми Cai & Lenard Олени Зайцевої, заклад, який заявляє про надання певних послуг лише особам певної статі, порушує:

Конституцію України — згідно ст. 24 всі громадяни мають рівні конституційні права і свободи;

Цивільний кодекс — згідно ст. 633 підприємець не має права відмовитися від укладення публічного договору за наявності у нього можливостей надання споживачеві відповідних товарів (робіт, послуг);

Закон України «Про захист прав споживачів» — згідно ст. 17 встановлення будь-яких переваг, застосування прямих або непрямих обмежень прав споживачів не допускається.

Якими будуть барбершопи через 10, 20, 30 років? Чи перетворяться виключно чоловічі простори на комфортні для будь-якого гендеру місця? Найбільш популярне визначення барбершопа в Urban dictionary говорить, що це «місце, де ви можете відпочити, зробити зачіску, послухати музику, та якщо потрапили до гарного закладу — насміятися вдосталь». Хай так і буде ■

Yaroslav
Boruta

Theaterleben in der Ukraine

Das Theater war schon vor langer Zeit ein Spiegelbild der Entwicklung der Gesellschaft, ihrer sozialen Herausforderungen, Konflikte und ihres geistigen Lebens. In den Jahren der Unabhängigkeit der Ukraine sind viele neue

Theater entstanden und haben die Liebe des Publikums gewonnen. Jedes Jahr gibt es zusätzlich eine Reihe internationaler Theaterfestivals, die den europäischen Kulturraum erfolgreich abdecken.

Um mehr über moderne Theatertrends in der Ukraine und im Ausland zu erfahren, trafen wir uns mit Anna Garnik, Theater- und Filmschauspielerin, die mit vielen Kyjiwer Theatern („Pochayna“ in Podil, dem Theater „Aktorstwo“, „Anderes Theater“ etc.) zusammenarbeitet und Kurse für junge Schauspieler als Regisseur des englischsprachigen Theaters „ProEnglish Theatre“.

– Anna, Sie sind seit über zehn Jahren im Theater, haben in verschiedenen zeitgenössischen Theatern eine Hauptrolle gespielt. Wie schätzen Sie die Entwicklung der Theaterkunst in der Ukraine in den letzten Jahren ein?

– Gegenwärtig entwickeln sich in Kyjiw und in anderen Städten der Ukraine verschiedene Theater, und es gibt viele neue, darunter ikonische Theater wie das PostPlay Theatre, das Wild Theater, die nach neuen Formen, zeitgemäßem Inhalt suchen und völlig unabhängig von der staatlichen Finanzierung sind.

Im Vergleich zu Deutschland kennen allerdings nur wenige potenzielle Zuschauer die neuen Theatertrends. Die meisten von ihnen besuchen solche Theater noch nicht, sondern suchen die berühmten großen Theater auf, wo es einen großen Kronleuchter, Balkone und ein Buffet gibt.

Nicht immer trifft ein qualitativ hochwertiges Theaterprodukt den Geschmack des breiten Publikums, dennoch spüren Menschen intuitiv, wenn etwas besonderes auf der Bühne passiert.

Театральне життя України

З давніх-давен театр був відображенням розвитку суспільства, його соціальних викликів, конфліктів та духовного життя. За роки незалежності в Україні було створено багато нових театрів, які завоювали любов

глядача. Щорічно в Україні відбувається низка міжнародних театральних фестивалів, які успішно охоплюють європейський культурний простір.

Щоб більше дізнатися про сучасні театральні тенденції в Україні та за її межами, ми зустрілися з Ганною Гарник, акторкою театру та кіно, яка співпрацює з багатьма київськими театрами («Почайна» на Подолі, «Тисячоліття», «Інший театр» та театр «Акторство»), викладає акторську майстерність та виступає режисером-постановником англомовного театру «ProEnglish Theatre».

– Ганно, Ви в театральному середовищі вже більше десяти років, грали провідні ролі в різних сучасних театрах, як оцінюєте розвиток театального мистецтва в Україні за останні роки?

– Наразі розвиваються різноманітні театри як в Києві, так і в інших містах України, з'являється багато нових, в тому числі і знакових, таких як «PostPlay Theatre», театр «Дикий», які шукають нові форми, сучасний зміст, і є абсолютно незалежними від державного фінансування.

Але якщо порівнювати з Німеччиною – все одно про новітні тенденції знає дуже мало потенційних глядачів, більшість або не відвідує театри, або ходять до великих відомих театрів, де є велика люстра, балкони і буфет.

Не завжди у публіки є смак до якісного театального продукту, але все ж таки інтуїтивно люди відчувають, коли перед ними відбувається щось справжнє.

– Ганно, розкажіть, будь ласка, про свої нові роботи у театрі.

– В цьому сезоні у театрі «Почайна» ми готуємо комедію за мотивами коротких п'єс А. Аверченка, з прекрасним одеським гумором і глибоким, але прихованим, ненав'язливим змістом. Наша режисерка, Ірина Стежка, тонко розуміє і розкриває автора, тому ми отримуємо купу задоволення від репетицій та з величезним нетерпінням чекаємо на прем'єру.

Наш новий спектакль «Двоє на гойдалці» у театрі «Тисячоліття» ми граємо на камерній сцені. Камерна сцена – це взагалі магія, ти відчуваєш, як разом з тобою завмирає і дихає зал, це неймовірні переживання, бо все що відбувається не ти свідомо робиш, а воно робить з тобою. Цей чудовий спектакль поставила режисерка Анна Горянська. Він вийшов дуже незвичний, нетрадиційний, з елементами фізичного театру, з проривом руху, слова і багатьма іншими речами, які робляться не для широкої аудиторії, але прекрасно сприймаються глядачами, іноді головою, іноді серцем, але воно «заходить» і залишається в пам'яті.

– Ви постійно розвиваєтесь та відвідуєте різноманітні курси, тренінги та майстер-класи як в Україні, так і за її межами. Влітку цього року Ви відвідали курс знаменитих європейських педагогів у Парижі. Що Вас найбільше вразило? Наскільки сучасна українська театральна школа відрізняється від європейської?

– На жаль, відрізняється. Це були курси англійської школи Флоріан – Course de Florent. Спочатку ми готували монологи. Я змогла вразити всіх, окрім викладача, який тільки похитав головою. Далі ми вчилися діставати справжнє, щось подібне було на майстер-класах у Івани Чаббак. Потім я отримала запрошення, а разом з ним і відгук, у якому було вказано, що я добре володію мовою і тілом, але манера гри трохи застаріла, академічна, і тільки на наступний день, коли мене змусили все забути і повернутися до своєї внутрішньої «дитини», я стала справжньою. Я тоді багато усвідомила і змінила в собі.

– Як можете охарактеризувати основні сучасні театральні тенденції в Україні та в світі? Що з них Вам до вподоби, а що викликає занепокоєння?

– Тенденції йдуть до реалістичності, навіть натуралізму і відсутності цензури у будь-якому вигляді. Нові проекти часто відображають певний конфлікт між застарілою манерою гри у деяких акторів, відсутністю школи у деяких інших і сміливим задумом режисера. Але це – ознака перехідного періоду, воно потихеньку буде вирівнюватися. Все йде більш-менш у правильному напрямку, але трохи повільніше, ніж хотілося б ■

Fotos: Anna Garnik

Daria
Poludyonna

Мандрівне радіо Сковорода:

Успішно можна займатися тою справою, якою би і так займався безкоштовно.

RADIO
SJOVORODA

Maria Szolomycka
Übersetzt aus dem
Ukrainischen von
Afina Khadzhyanova

Усе почалося того дня, коли четверо молодих людей вирішили, що робити в житті потрібно тільки те, що любиш найбільше. При цьому не перейматися труднощами, браком грошей, чи перспективами... Так почалася історія першого мандрівного радіо «Сковорода», яке нині входить в четвірку найпопулярніших українських онлайнрадіо. «Це приклад, як зі сірників і скотчу зробити досить популярне радіо», – жартують його засновники. Відтак вже понад три роки «студію» Сковороди можна зустріти в найнесподіваніших місцях: просто посеред вулиці, на форумах, конференціях, за сусіднім столиком у кнайпі, навіть, у вітрині магазину.

Про те, як народилося радіо «Сковорода», чим живе та про плани на майбутнє, розповів його співзасновник, журналіст Андрій Чемис.

«Чи все вдалося? Залежить з якого боку подивитися: якщо говорити про те, що ми хотіли створити незалежне вільне медіа, яке було б популярне серед молоді, то це, однозначно, вдалося. Хоч в Україні наразі бракує культури прослуховування онлайн радіо. Це велика проблема, бо ми розуміємо, що онлайн радіо слухають не так багато людей, якби нам хотілось. Щоб це покращити потрібен час і цікаві програми».

«Нам, однозначно, дуже добре вдається рекламувати українську сучасну музику. Нині є небагато платформ, через які можуть популяризувати свою музику нові українські гурти. Ми робимо багато відкритих ефірів, на які приходить 100-200 людей: запрошуємо молодих музикантів, вони грають концерт, наші ведучі з ними спілкуються».

«А чого не може бути в нашому ефірі – це політики: політичної реклами, політичних діячів... І, звичайно, дискримінаційної інформації – ми максимально за толерантність і рівність».

«Радіо «Сковорода» від самого початку планувалось як проект, який би об'єднував не маси, а певне коло людей: щоб ми розуміли, чим вони живуть, щоб були з ними знайомі, щоб вони могли написати нам листа, поділитися своєю історією. Загалом, нам би хотілося бути медійним другом для наших слухачів, вболівальником на їхньому життєвому шляху, підбадьорювати, надихати, показувати успішні приклади і таким чином створювати успішний образ українця».

«Ще одним вектором є українці за кордоном. Хочемо, щоб вони також слухали радіо «Сковорода», хочемо не тільки розповідати про Україну, а також про людей за кордоном: як вони живуть, чим займаються? Переважає думка, що українці, які виїхали, працюють на малооплачуваних неprestижних роботах. Це не так. Є багато цікавих проектів, які зробили українці за кордоном. І ми хочемо про це розповідати».

Eines Tages haben vier junge Menschen beschlossen, das zu tun, was sie liebten. Damals, ohne Rücksicht auf Geldmangel, Schwierigkeiten und fehlende Strategie, begann die Geschichte des ersten wandernden Radios „Skovoroda“, das heute zu den Top 4 ukrainischen Online Radios gehört. Sie fragen sich, wie kann ein Radio wandern? Stellen Sie sich vor – das Studio von „Skovoroda“ können Sie an diversen, überraschenden Orten treffen: mitten auf der Straße, auf den Foren und Konferenzen, an einem Nebentisch in einer Bar oder sogar im Schaufenster eines Modegeschäftes. „Das ist ein gutes Beispiel vom Aufbau eines ziemlich beliebtes Radios aus einem Nichts“, scherzen seine Gründer. Der Journalist und einer der „Skovoroda“ Gründer **Andriy Chemis** berichtete darüber, wie solch ein Projekt entstand, was prägte es und wie sehen die Zukunftspläne aus.

«In der Ukraine fehlt die Kultur des Online Radios als solche. Für uns ist es ein echtes Problem, denn unser Erfolg hängt allmählich von der Anzahl der Radiohörer ab. Natürlich setzen wir neue interessante Formate ein, um das Publikum zu gewinnen. Aber es braucht einfach Zeit».

Das wandernde Radio „Skovoroda“: Selbstlosigkeit ist der beste Weg zum wahren Erfolg!

«Es ist unwidersprechlich: Wir fördern die moderne ukrainische Musik. Außer uns gibt es wenige Plattformen, auf welchen junge Bands ihre Musik bekannt machen können. Wir wiederum veranstalten viele Live – Sendungen für ein Publikum von bis zu 200 Leuten, auf welchen es jungen Musikern angeboten wird, Konzerte zu geben. Dabei unterhalten sich unsere Moderatoren mit den Gästen».

«Das ursprüngliche Ziel dieses Projektes war die Erschaffung eines Medienfreundes für viele Zuhörer, welcher sie auf ihren Lebenswege begleiten wird – inspirierend, jubelnd, unterstützend. Und mit alldem den Image eines erfolgreichen Ukrainers zu bilden.

Viele interessante Projekte laufen zurzeit, wie zum Beispiel Zero Waste, in wessen Fokus Mülltrennung und -entsorgung steht. Zusätzlich gibt es Sendungen über Innovationen oder Menschenrechte».

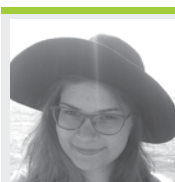
«Wir streben eine möglichst ausgeglichene Zusammensetzung der Unterhaltung und sozialen Themen an. Aber auch während der leichteren Sendungen versuchen wir bei Bedarf wichtige Gesellschaftsfragen anzusprechen.

Um die Außenwirkung zu stärken haben wir eine Kooperation mit dem Online Magazin „The Ukrainian“ ins Leben gerufen. Wir bieten unserem Publikum die Artikel des Magazins im Audio Format, und die Abonnenten von „The Ukrainian“ können die Interviews aus den Radiosendungen nachlesen».

«Idealerweise gehört zu unserem Publikum nicht nur die Zuhörer aus der Ukraine, sondern auch die im Ausland lebende Landsleute. Leider herrscht heutzutage die Meinung, dass ukrainische Migranten schlecht bezahlte und wenig angesehene Jobs haben. Das stimmt nicht. Es gibt viele spannende Projekte, die von den Ukrainern im Ausland realisiert werden und wir wollen darüber erzählen»

Назад в ДИТИНСТВО

Zurück in die Kindheit

Світлана
Коржавіна/
Svitlana
Korzhavina

Куди поділось все дитяче: безтурботність, ігри, веселощі, нові пригоди кожного дня? А я тобі скажу. Ми старанно замурували це в комплекси, залежність від думки оточуючих, сіру буденність і страх здатися якимись не такими. Спробуймо сьогодні трошки розламати цей мур!

Коли тобі востаннє доводилось займатись творчістю? Малювати, розмальовувати, ліпити з пластиліну, вирізати з паперу? І просто кайфувати від процесу, відкинувши будь-які очікування і перфекціонізм? З цього і раджу почати: олівці в руку та вперед!

Діти все хочуть знати, ставлять кілотонни питань, не боячись виглядати дурнуватими. А що ми? Навіть не знаємо, як ці магічні махіни, під назвою літаки, літають. А звідки холод в холодильниках? А як щодо антибіотиків? А навіщо людям потрібен сон? Усе це настільки безкінечно цікаво, та ми перестали запитувати.

Розглядай листя на деревах, торкайся його, навіть куштуй і — повір мені! — відкриєш новий світ!

Вмикай допитливість у повсякденному житті!

Метелик на долоньці, сонце вирає у вікні, зіпили з піска черепаху — багато не треба, а дитя вже радіє. Давайте повернемо собі цю супер-силу: тішитись через дрібниці і кожний день стане таким світлим.

А ще можна тішити себе: купити собі морозива, повести себе на атракціони чи в кіно, попускати мильні бульбашки.

Діти вміють піклуватись про себе. Чули ви колись про „burn out“ у п'ятирічного хлопчика? Ні, тому що дитина зробить паузу, коли змучиться, а не буде сидіти над звітом цілу ніченьку. То, може, варто і нам часом прислухатись до своїх внутрішніх потреб?

Допоки не подорослішаємо, ми такі, які є, і не соромимось цього. Нам байдуже, як ми виглядаємо, ми готові робити будь-які дурниці і абсолютно не забуваємо собі голову отим „а що про мене подумаютъ“. Давайте перевіримо, що буде, якщо і в дорослому житті трошки збавити контроль і дозволити собі робити дурниці. Знайте, якщо внутрішній голос каже, що то якоесь по-дитячому — нехайно робить і не запарюйтесь.

Ігри також варто повернути. Хіба не веселіше перетворити прибирання на гру „знайди шкарпетку“, а після кожного заповненого бланку запускати паперовий літачок?

А найважливіше в дітях — вони щирі. З собою і навколишнім світом. Вони заплачуть, якщо їм боляче. Вони не цураються своїх почуттів, а приймають їх. І це, певно, найбільший скарб, який треба взяти з дитинства. Бо так часто сьогодні ми не готові прийняти свої емоції, часто навіть не можемо їх правильно ідентифікувати, бо так вже звикли запихати справжні почуття куди подальше ■

До речі, у психотерапії є поняття „внутрішньої дитини“. І для досягнення гармонії з собою є одна чудова вправа: бесіди зі своєю внутрішньою дитиною.

Als Kinder waren wir sorglos, hatten Spaß und neue Abenteuer jeden Tag. Und jetzt? Wir haben uns in unsere Sorgen, Normen, Angst vor „Was andere sagen werden“ eingemauert. Deswegen lass uns mal heute ein Stück unserer Kindheit befreien!

Wann warst Du zum letzten Mal kreativ? Gemalt, gebastelt oder aus Ton etwas geschafft? Und dabei nicht an das Ergebnis gedacht, sondern einfach den Prozess genossen? Das wäre schon mal ein guter Anfang!

Kinder wollen immer alles wissen, stellen Tausende Fragen und denken nicht, dass sie dabei doof aussehen. Und Erwachsene? Wir wissen nicht mal, warum diese Zaubermaschinen namens Flugzeuge fliegen! Und wie wirken Antibiotika? Und warum brauchen wir überhaupt Schlaf? Das ist alles so spannend, aber wir haben aufgehört zu fragen.

Bring die Neugier zurück in deinen Alltag! Was glänzt da in den Büschen? Wohin läuft diese Katze? Guck dir die Blätter an, fass sie an, probier sie sogar und — glaub mir! — Du wirst für dich eine neue Welt entdecken!

Bring die Neugier zurück in deinen Alltag!

Kinder brauchen nicht viel, um glücklich zu sein, so lässt uns auch diese Superpower zurückgewinnen. Lass uns mal sich über kleine Dinge freuen und für sich selber Geschenke machen: mal eine Zuckerwatte, mal ein Kinobesuch.

Apropos, in der Psychotherapie werden die Gespräche mit dem „inneren Kind“ benutzt, um Harmonie zu erstellen.

Hat jeweils ein Kind ein Burnout gehabt? Nein, weil Kinder sich um sich selbst kümmern. Sie machen eine Pause, wenn sie müde sind und hören auf ihre Bedürfnisse.

Kinder sind so wie sie sind und schämen sich nicht dafür. Sie haben Spaß und genießen es. Deswegen ist mein Vorschlag: jedes Mal wenn die innere Stimme sagt „es ist kindisch“ — mach es! Spiele auch bei der Arbeit: nach jedem ausgefüllten Formular muss ein Papierflugzeug durch den Raum fliegen!

Das Allerwichtigste ist: Kinder sind offenherzig. Gegenüber sich selbst und gegenüber der Welt. Wenn es weh tut, weinen sie. Und das dürfen wir auch. Wir dürfen auch unsere Gefühle zulassen und akzeptieren ■

ГОЛОСУВАННЯ ГРОМАДЯН УКРАЇНИ ЗА КОРДОНОМ

На сьогодні законодавством України забезпечено у повній мірі можливість участі у виборчому процесі всім громадянам України, які постійно проживають або тимчасово перебувають за кордоном. Зокрема в Німеччині на постійній основі діють п'ять виборчих дільниць:

Німеччина (№900059) Установа: Посольство України у Федеративній Республіці Німеччина Адреса: Приміщення Посольства України у Федеративній Республіці Німеччина, 10117, м. Берлін, Альбрехтштрассе, 26 Межі дільниці: Федеративна Республіка Німеччина (федеральні землі: Тюрінгія, Саксонія, Саксонія-Анхальт, Бранденбург, м. Берлін, Мекленбург-Передня Померанія)	Німеччина (№900122) Установа: Генеральне консульство України в Дюссельдорфі Адреса: Приміщення Генерального консульства України в Дюссельдорфі, 40210, м. Дюссельдорф, Іммерманнштрассе, 50 Межі дільниці: Федеративна Республіка Німеччина (федеральна земля Північний Рейн-Вестфалія)	Німеччина (№900061) Установа: Генеральне консульство України в Гамбурзі Адреса: Приміщення Генерального консульства України в Гамбурзі, 22087, м. Гамбург, Мундсбургер Дамм, 1 Межі дільниці: Федеративна Республіка Німеччина (федеральні землі м. Бремен, м. Гамбург, Нижня Саксонія, Шлезвіг-Гольштейн)	Німеччина (№900062) Установа: Генеральне консульство України в Мюнхені Адреса: Приміщення Генерального консульства України в Мюнхені, 80336, м. Мюнхен, Лессінгштрассе, 14 Межі дільниці: Федеративна Республіка Німеччина (федеральні землі Баварія та Баден-Вюртемберг)	Німеччина (№900063) Установа: Генеральне консульство України у Франкфурті-на-Майні Адреса: Приміщення Генерального консульства України у Франкфурті-на-Майні, 60313, м. Франкфурт-на-Майні, Фільбелер Штрассе, 29 Межі дільниці: Федеративна Республіка Німеччина (федеральні землі Рейнланд-Пфальц, Саар, Гессен)
---	--	---	--	---

Для того, щоб виборець міг реалізувати своє право голосу за межами України, необхідно:

- бути включеним до списку виборців на відповідній закордонній виборчій дільниці;
- особисто прибути на відповідну закордонну виборчу дільницю в день голосування;
- мати при собі паспорт громадянина України для виїзду за кордон.

Яким чином можна бути включеним у список виборців при відповідній виборчій дільниці?

Перший спосіб: Щоб бути включеним до виборчого списку без реєстрації на консульський облік, законодавством України передбачена можливість подання заяви про зміну виборчої адреси. Така заява може бути подана виключно при особистому зверненні. До заяви необхідно додати копію паспорта громадянина України, паспорта громадянина України для виїзду за кордон, свідоцтво про народження та документ, що засвідчує реєстрацію місця проживання на території Німеччини. Подати таку заяву можливо не пізніше як за П'ЯТЬ днів до голосування, тобто до 25 березня; ВИБОРЧА КОМІСІЯ розпочинає свою роботу не пізніше 12 березня 2019 року.

Другий спосіб: До виборчого списку також будуть включені громадяни України, які зареєстровані на консульський облік. Для взяття на консульський облік необхідно звернутися особисто або надіслати поштою до відповідної закордонної дипломатичної установи України документи, необхідні для прийняття на консульський облік (на тимчасовий консульський облік – за умови відсутності дозволу компетентних органів України щодо виїзду на ПОСТІЙНЕ проживання за кордон; на постійний консульський облік – за умови наявності відповідного дозволу). Прийняття на консульський облік передбачає внесення відділом ведення Державного реєстру виборців до списку виборців при відповідній закордонній виборчій дільниці в наступному місяці. Останні дані про громадян, які стали на консульський облік, будуть подані органу ведення Реєстру напередодні виборів Президента України 20 березня.

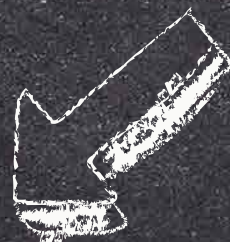
ВАЖЛИВО ЗНАТИ:

- Важливо ЗАЗДАЛЕГІДЬ подбати про наявність свого прізвища у списку виборців при відповідній виборчій дільниці. Зволікання з цим може призвести до того, що процедура внесення Вас у список триватиме довше, ніж необхідно для того, щоб взяти участь у голосуванні. Тому рекомендуємо один з вищезазначених кроків зробити ЗАВЧАСНО.
- У день голосування до списку виборців на закордонній виборчій дільниці можуть вноситись ВИКЛЮЧНО виправлення неточностей та технічних описок, і НЕ ПЕРЕДБАЧАЄТЬСЯ внесення до нього нових виборців.
- При поданні заяви про включення до Реєстру або зміну виборчої адреси рекомендуємо ПОПЕРЕДНЬО перевірити своє включення до Реєстру та виборчу адресу.
- Дізнатися, чи включений громадянин до Реєстру, та перевірити, чи правильно вказано в Реєстрі його прізвище, ім'я, по батькові та виборчу адресу можна за допомогою он-лайн сервісу «ОСОБИСТИЙ КАБІНЕТ ВИБОРЦЯ» на веб-сторінці «ДЕРЖАВНИЙ РЕЄСТР ВИБОРЦІВ» <http://bit.ly/golosuvannya>
- Для цього потрібно на веб-сторінці Державного реєстру виборців через «Особистий кабінет виборця» перевірити себе у списках виборців. Відеоінструкція: <http://bit.ly/perevirka>

UKRAINISCH LERNEN

Katharina
Haberkorn

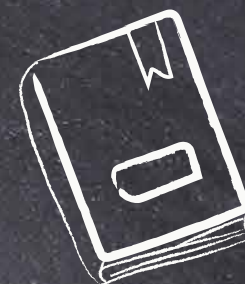
Ukrainisch kann man nicht nur in Lwiw lernen, aber dort gibt es die schönsten Aussichten und viele Angebote. Es gibt zeitgemäße Bücher und Einstiegshilfen, sowie altbewährte Intensivschulen, die auch stets auf ein kulturelles Umfeld achten. In vielen deutschen Städten haben sich auch neue, regelmäßige Kurse etabliert und es lohnt sich, danach zu schauen. Für intensive Sprachlern-Erfahrungen sind folgende Empfehlungen.

INTENSIVSPRACHKURSE WERDEN ZU JEDER JAHRESZEIT VON DER LINGUISTIN SOLOMIJA BUK IN LWIWI ANGEBOten. DIE „UKRAINIAN LANGUAGE UND CULTURE SCHOOL“ UNTERRICHTET IN KLEINGRUPPEN ODER AUF ANFRAGE AUCH

UEBER SKYPE VERSCHIEDENE NIVEAUS, IMMER DARAUF BEDACHT, DASS DAS KULTURELLE RAHMENPROGRAMM UND DER LEHRINHALT ZUEINANDER PASSEN. WEITERE INFORMATIONEN HIER: [HTTP://LEARN-UKRAINIAN.ORG.UA/](http://learn-ukrainian.org.ua/)

Ebenfalls in Lwiw bietet seit Jahren die **Ukrainische Katholische Universität** Intensivkurse im Frühling, Sommer und Herbst an. Diese sind sehr professionell und die Lernenden gelangen systematisch zu gehobenen Sprachebenen mit entsprechender Praxis. Die Termine für 2019 sind Mai, Juni und Oktober. Weitere Informationen: www.studyukrainian.org

Ein Intensivkurs in Deutschland, der ebenfalls schon lange Tradition hat, wird von der **Universität Greifswald** angeboten. Das sogenannte **Ucrainicum Krupp-Kolleg** findet jedes Jahr im Sommer statt und vereint den Sprachkurs mit hochwertigen wissenschaftlichen Vorträgen. Hierfür werden auch Stipendien vergeben. Weitere Informationen hier slawistik.uni-greifswald.de/ucrainicum

Zur Vorbereitung für AnfängerInnen mit Vorkenntnissen empfiehlt sich das neue Lehr- und Übungsbuch „**Ukrainian Songs**“ von **Anna Kushnarova**, welches erst im Oktober 2018 auf Amazon veröffentlicht wurde. Für weniger als 4 Euro kann das E-Book heruntergeladen und eigenständig bearbeitet werden. „Ukrainian Songs“ ist speziell für das Hörverstehen konzipiert und

trainiert neben Vokabeln und Floskeln eben auch diese wichtige alltägliche Fähigkeit, um den Lernenden die Angst vor der authentischen Sprachsituation zu nehmen. Das Buch kann auch als heimischer Intensivkurs durchgearbeitet werden, aber einen Besuch in Lwiw ersetzt es nicht ganz; das Preis-Leistungs-Verhältnis ist jedoch unübertroffen ■

НІЧНЕ ЖИТТЯ БЕРЛІНУ. SEX, DRUGS & RO... TECHNO

Коли я вперше потрапив в Берлін, мене дуже розважали довгі черги в нічні клуби. Вони могли тягнутись на сотні метрів, повертати за роги вулиць і губитись за небокраєм. Люди стояли в них деколи годинами. В дощ, в мороз, успеку. І усміхались. Їх не лякало, що на вході їх могли просто не впустити і все було б даремно. Я ж згадував, як в 90-х привозили хліб у магазин і як я довго шукав початок черги, яка закручувалась спіраллю і займала в магазині весь простір. Я не міг собі уявити, що пройде час і я буду так само стояти, усміхатись, і сподіватись, що вдасться потрапити всередину. Я не знав тоді, що це портал в паралельний світ, де ти потрапляєш у полон електронної музики і дозволяєш їй керувати своїм тілом і емоціями. Тому що клуби в Берліні — це насамперед якісний звук, який резонує з ритмом твого серця.

Yurko
Sushch

Мені важко було б повірити ще декілька років тому, що я буду отримувати задоволення від техно. Бо клуби в Берліні — це зазвичай про техно. Я взагалі не вважав техно музикою і досі не відчуваю потреби включити собі техно вдома, коли готую їсти, наприклад. Але в клубі все інакше. Ти відчуваєш цю музику зсередини, ти проймаєшся навколишньою атмосферою, поєднуєшся з людьми навколо і питання, чи подобається тобі вона, вже не стоїть як таке.

Кожен клуб в Берліні — це окремий організм зі своїм характером, душею, атмосферою. Це більше ніж просто розважальний заклад. Це — сім'я, частинкою якої ти можеш стати, якщо захочеш. Для власників — це не стільки метод заробити гроші, скільки просто їхнє життя, в яке вони тебе запрошують. І ви вже разом формуєте своє особливе звучання, свій стиль. Часто клуби є одночасно музичними лейблами. Деякі, такі як Бергхайн, КітКат, Трезор, стали відомі далеко поза межами Берліну. Гості з різних кінців Європи приїжджають у Берлін на вихідні виключно заради вечірок в цих закладах. Інші залишаються більш локальними, домашніми, сімейними. Але навіть у тих відомих зберігається особлива атмосфера. Очевидних «туристів» просто не пускають всередину.

Я живу в п'яти хвилинах від Бергхайну, клубу з найкращою саунд системою в Європі. Це культове місце, розташоване в будівлі колишньої електростанції на межі КройцБЕРГу і ФрідріхсХАЙНу, на межі західного і східного Берліну. В попередньому житті виключно гей-клуб для чоловіків під назвою Ostgut, Бергхайн відкрив свої двері для всіх у 2004 році, але зберіг виключно чоловічі вечірки два рази на рік і ділить будівлю з гей-секс-клубом Lab.Oratory. Секс, наркотики і дарк техно, люди вдягнуті в чорне, темні кімнати для усамітнення, відсутність дзеркал в туалетах — це лабіринт у якому можна загубитись на три ночі. Вечірки тут тривають нон-стоп від п'ятниці і до ранку понеділка. Я часто гуляю поруч зі своїм псом, зустрічаю відвідувачів, спілкуюся з ними, особливо влітку. Але так жодного разу і не наважився стати в чергу, в якій часто можна простояти години три, боячись почути відмову від легендарного охоронця Свена. Зрештою, треба купити собі чорний одяг.

У КітКат же мене привели друзі, які є частиною його сім'ї. Вони попереджали, що Кітті викликає залежність і, напевно, були праві. Інакше я б не стояв півтори години у черзі під дощем за декілька днів до нового року, розважаючись вигуками «Dick pics!» продавчині значків з фотографіями пенісів в шапці Санти. КітКат — це місце, у якому рівень сексуальної свободи досягає вершини. Тут можна втілювати в життя свої найпотаємніші бажання і сексуальні фантазії, і точно знайдеться хтось хто ці фантазії з тобою розділить. Це — карнавал зі строгим, хоч і різноманітним дрескодом — від фетишу і латексу до високого стилю і гламуру. Це відкриті і щирі люди з усмішками на обличчях, бо що їм ще залишається приховувати, якщо вони відкривають те, що засуджує суспільство? Тут можна займатись сексом де завгодно і як завгодно. І це прекрасно хоча б тому, що на відміну від інших клубів туалетні кабінки тут використовують за призначенням. Це може шокувати на початку — занадто вже великий контраст із повсякденним життям, але згодом відчуття внутрішньої свободи змушує тебе поринути в цю атмосферу з головою. І не обов'язково брати участь в оргіях і статевих актах, можна просто спостерігати, танцювати, відпочивати біля басейну, в якому на деяких вечірках плаває русалка, заманюючи до себе, кататись на гойдалці посмоктуючи лизак, що безкоштовно роздають на вході, чи дивитись шоу зі зв'язуванням дівчини мотузками і підвішуванням за гак до стелі. Бо вже саме усвідомлення, що тобі нема що приховувати, робить тебе вільним і щасливим ■

Ich wohne fünf Minuten entfernt vom Berghain, dem Club mit dem besten Soundsystem Europas. Vor einigen Jahren war er der einzige Schwulencub unter dem Namen Ostgut. Als Berghain öffnete er seine Türen für alle erst im Jahr 2004, jedoch veranstalteten die Organisatoren noch zweimal im Jahr Männerpartys. Sex, Drogen und Dark Techno, schwarz gekleidete Menschen, dunkle Räume für die Zweisamkeit, fehlende Spiegel in den Toiletten bilden ein Labyrinth, in dem man sich über mehrere Nächte verlieren kann. Ich gehe oft an dem Club mit meinem Hund vorbei, treffe die Besucher, rede mit ihnen, besonders im Sommer. Aber niemals habe ich mich gewagt, mich in die Warteschlange zu stellen.

Als ich das erste Mal in Berlin war, amüsierten mich sehr lange Warteschlangen vor den Nachtclubs. Sie erstreckten sich über Hunderte Meter, fuhren um die Straßenecken und verloren sich hinter dem Horizont. Die Leute standen da manchmal stundenlang. Im Regen, bei Kälte oder Hitze. Ich wusste damals nicht, dass dies ein Portal zu einer Parallelwelt war, in welcher man in die Gefangenschaft der elektronischen Musik gerät und ihr erlaubt, eigene Körper und Emotionen zu steuern. Denn die Berliner Nachtclubs haben in erster Linie eine perfekte Soundqualität, die das Herz im Rhythmus bebt.

Vor ein paar Jahren hatte ich kaum glauben können, dass ich jemals Techno mögen würde. Ja, in Berliner Clubs geht es in der Regel um Techno. Man fühlt diese Musik im Inneren, wird von der Atmosphäre mitgerissen und die Frage, ob die Musik gefällt oder nicht, verschwindet. Jeder Club in Berlin ist ein einzigartiger Organismus mit Charakter, Seele und Atmosphäre. Einige, wie Berghain, KitKat oder Tresor sind weit außerhalb der Hauptstadt bekannt. An den Wochenenden kommen Besucher aus verschiedenen Teilen Europas ausschließlich für die Partys in diesen Clubs.

Ich wohne fünf Minuten entfernt vom Berghain, dem Club mit dem besten Soundsystem Europas. Vor einigen Jahren war er der einzige Schwulencub unter dem Namen Ostgut. Als Berghain öffnete er seine Türen für alle erst im Jahr 2004, jedoch veranstalteten die Organisatoren noch zweimal im Jahr Männerpartys. Sex, Drogen und Dark Techno, schwarz gekleidete Menschen, dunkle Räume für die Zweisamkeit, fehlende Spiegel in den Toiletten bilden ein Labyrinth, in dem man sich über mehrere Nächte verlieren kann. Ich gehe oft an dem Club mit meinem Hund vorbei, treffe die Besucher, rede mit ihnen, besonders im Sommer. Aber niemals habe ich mich gewagt, mich in die Warteschlange zu stellen.

Ins KitKat haben mich meine Freunde mitgenommen, die in diesem Club wie zu Hause sind. Sie warnten mich, dass Kitty süchtig macht und wahrscheinlich hatten sie Recht. KitKat ist der Ort, an welchem die sexuelle Freiheit ihren Gipfel erreicht. Es ist ein Karneval mit einem strengen, aber vielfältigen Dresscode von Fetisch und Latex bis hin zu einem hohen Stil und Glamour. Es kann am Anfang schockierend sein – der Kontrast zum Alltag ist zu groß. Später entfaltet sich das Gefühl der Freiheit und man taucht in diese Atmosphäre ein. Niemand ist gezwungen, an den Orgien teilzunehmen, man kann sie beobachten, tanzen, sich am Pool entspannen. Denn selbst die Tatsache – man muss nichts verbergen – gibt einem das befreiende Glücksgefühl ■

UKRAINE IS YOUR DESTINATION

7 лютого у столиці Німеччини розпочався 69-й Берлінале — один із найпрестижніших та найбільш відвідуваних кінофестивалів світу. Головна особливість Берлінале полягає в його сучасній геополітичності — з кожним роком своєю конкурсною програмою фестиваль піднімає гострі політичні та соціальні проблеми. На відміну від Канського та Венеціанського кінофестивалів на червоних килимах Берлінале не зустрінеш натовпу голівудських зірок та іменитих режисерів, оскільки комерційні фільми, якщо і обираються до програми фестивалю, представляються поза конкурсом. Берлінський фестиваль — це передусім віддзеркалення нашого сьогодення з усіма його непростими реаліями, а тому комерційне кіно для масового глядача тут побачити можна рідко.

Одночасно з кінофестивалем пороку функціонує Європейський кіноринок, який є однією з найважливіших платформ для зустрічей фахівців кіноіндустрії. Вже традиційно Український національний стенд, організаторами якого цього року стали

Державне агентство з питань кіно та Асоціація кіноіндустрії України, працював під слоганом #UkraineIsYourDestination (прим. ред. „Україна — це твій пункт призначення“). Проте, присутність України можна було помітити ще задовго до самого стенду — яскраві сходи та банери з українською айденітикою зустрічали відвідувачів кіноринку ще у фойє. «Організація роботи стенду є нашою традиційною формою роботи на кіноринку. Цьогоріч він суттєво збільшився в розмірах і отримав новий дизайн, який ми будемо використовувати на всіх міжнародних заходах впродовж року. Стенд — це не тільки рекламний носій, це кінематографічне посольство країни під час фестивалю, де зустрічаються кінофахівці з усього світу задля налагодження професійної співпраці», — зазначив голова Держкіно Пилип Іллєнко.

Ключовим елементом візуального оформлення України на EFM (European Film Market) стали мотиви робіт української художниці-примітивістки Марії Примаченко. Цьогоріч вишов-

нюється 110 років з дня народження всесвітньо відомої художниці. Завдяки благодійному фонду «Творча спадщина родини Марії Примаченко», казковий і загадковий світ картин художниці презентував відвідувачам кіноринку Україну як незвідану і багату на різноманітні образи країну.

Арт-директором дизайну стенду, виконаного в сучасній 3D-технології, став відомий український дизайнер Кирило Чичкан. Таким чином дизайнер поєднав традиції та новітні технології, що якнайкраще підкреслило прогресивний рух української кіноіндустрії!

Окрім цього, для презентації України на Європейському кіноринку Асоціація кіноіндустрії України на замовлення Держкіно підготувала каталог «Українські фільми 2018/2019» та презентаційну стрічку українських фільмів, яку також можна було побачити на стенді.

«Цього року Асоціація кіноіндустрії України доклала усіх зусиль, аби Україна була представлена на Європейському кіноринку дійсно національним стендом у форматі

Umbrella, який об'єднав різні кіноорганізації. Завдяки співпраці та об'єднанню фінансових і ресурсних зусиль багатьох державних та культурних інституцій нам вдалося підняти рівень автопрезентації на новий щабель. Ми продовжуємо працювати у напрямку налагодження міжнародної співпраці, демонструвати Україну як привабливого партнера для копродукційних та сервісних проектів», — зауважив Володимир Яценко, Голова Асоціації кіноіндустрії України.

Згадуючи фінансові зусилля, неможливо оминати увагою Український Культурний Фонд, який надав фінансову підтримку організаторам стенду. «Нам завжди приємно дивитися на результати своїх проектів, бо коли ти бачиш проект на папері — тобі складно його візуалізувати. Та коли візуалізація краще ніж очікування, то це завжди приносить радість. Український стенд на Берлінале це саме такий випадок. Обрана дуже гарна тематика та стилістика стенду, дуже злагодженою була командна робота організаторів. З кожним роком український стенд стає кращим, все більше представників української кіноіндустрії приїжджає до Берліну, все більше зустрічей проводиться» — поділилася своїми враженнями директор УКФ Юлія Федів.

Знаковою подією на цьогорічному Берлінале стала світова прем'єра у рамках основної конкурсної програми історичного трилера Агнески Голланд «Mr. Jones», у створенні якого взяли участь Kinorob, FILM.UA Group за підтримки Державного агентства України з питань кіно. Фільм заснований на реальних

подіях та розповідає про валлійського репортера Джонса, який вперше в західній пресі заявив про український Голодомор, побачивши його власними очима. Проте, фільм фокусується не стільки на пгучному голоді, який створила Російська імперія в Україні, а на ставленні Заходу до того.

Замовчування та ігнорування, дезінформація та брехня — паралелі із сьогоденням відчужаються в майже кожному кадрі фільму. Після показу творча група фільму та її команда висловили свою підтримку режисерові Олегу Сенцову #FreeSentsov та розповіли, що під час перегляду спеціально залишили для нього вільне місце.

Співпродюсер фільму з українського боку Єгор Олесов зазначив з цього приводу:

«Прем'єра була дуже хвилюючою. Дехто з глядачів плакав після показу, дехто мовчав, але байду-жим не залишився жоден. Це потужне кіно, важливе не тільки для України, але й для всього світу, адже ми можемо побачити багато паралелей з сучасністю. Ця історія про справжню журналістику і таку правду, заради якої варто йти до кінця».

Вихід стрічки в широкий світовий та український прокат запланований на осінь 2019 року.

Крім того, двох українських кінематографістів — Аліну Горлову та Нікона Романченка — відібрано до участі у щорічному форумі Berlinale Talents, що є індустріальною платформою Берлінського міжнародного кінофестивалю для 250 молодих перспективних представників галузі.

Усе вищезазначене тільки підтверджує той факт, що українська кіноіндустрія потужно розвивається і ми сподіваємося, що незабаром побачимо чимало якісних результатів цього розвитку ■

Am 7. Februar begrüßte die deutsche Hauptstadt die 69. Berlinale, eines der renommiertesten und meistbesuchten Filmfestivals der Welt. Das Hauptmerkmal von der Berlinale ist ihre moderne Geopolitik: Jedes Jahr werden scharfe politische und soziale Probleme im Festivalprogramm aufgegriffen. Im Gegensatz zu den Filmfestivals von Cannes und Venedig erwartet Berlin nicht die Massen von Hollywood-Stars und herausragenden Regisseuren. Auch wenn kommerzielle Filme für das Festivalprogramm ausgewählt werden, werden diese außer Konkurrenz präsentiert. Die Berliner Festspiele sind dafür da, ein kritischer Spiegel unserer schwierigen Gegenwart mit all ihren Facetten zu sein. Daher ist das kommerzielle Kino für das Massenpublikum hier selten zu sehen.

Jährlich wird ein **European Film Market (EFM)** zudem veranstaltet, der eine der wichtigsten Plattformen für das Treffen von Fachleuten der Filmbranche darstellt. Traditionell wird auch der ukrainische Stand präsentiert, der in diesem Jahr von **Ukrainian State Film Agency** und **Film Industry Association of Ukraine** unter dem Motto **#UkraineIsYourDestination** gestaltet wurde. «Die Organisation des ukrainischen nationalen Standes ist unsere traditionelle Form der Arbeit auf dem EFM. Dieses Jahr ist unser Stand deutlich größer geworden und in einem neuen Design erschienen, der wir nun bei allen internationalen Veranstaltungen weiter benutzen werden. Der Stand ist nicht nur ein Werbemedium, sondern auch eine filmische Botschaft des Landes während des Festivals, in dem sich Filmspezialisten aus der ganzen Welt treffen, um eine professionelle Zusammenarbeit zu etablieren», sagte Pylyp Illenko, der Vorsitzender

der Ukrainian State Film Agency. Die Präsenz der Ukraine war von Weitem zu sehen: Helle Treppen und Banner mit den ukrainischen Motiven begrüßten die Besucher des Filmmarktes bereits in der Lobby. Werke der **ukrainischen Malerin Marija Prymatschenko** Vertreterin des Primitivismus, wurden zum Schlüsselement der visuellen Gestaltung der Ukraine für den European Film Market. In diesem Jahr wäre die Künstlerin 110 Jahre alt geworden. Dank dem Wohltätigkeitsfond «Das Künstler-Erbe der Familie von Marija Prymatschenko» wurde die Ukraine auf vielfältige Art und Weise durch märchenhafte und geheimnisvolle Bilder der Malerin präsentiert. Der bekannte ukrainische Designer **Kirill Chichkan** gestaltete als Art-director den Stand im modernen 3D-Design. Der Designer verbande Tradition mit neuesten Technologien, was am besten das hohe Niveau der ukrainischen Filmindustrie unter Beweis stellte.

Die **Film Industry Association of Ukraine** bereitete außerdem, im Auftrag von der Ukrainian State Film Agency den Filmkatalog «Ukrainische Filme 2018/2019» sowie eine Werbepresentation der ukrainischen Filme, die ebenfalls auf dem Stand zu sehen war.

«In diesem Jahr haben wir alle Anstrengungen unternommen, um die Ukraine auf einem wahrhaft ukrainischen Stand im Format Umbrella (unter Vereinigung verschiedener Filmverbände) auf dem European Film Market zu präsentieren. Dank der Zusammenarbeit sowie Kombination finanzieller und personeller Mittel vieler staatlichen und kulturellen Einrichtungen ist es uns gelungen, die Präsentation der Ukraine auf ein höheres Niveau zu heben. Wir arbeiten weiter, um die internationale Zusammenarbeit zu intensivieren und die Ukraine als einen attraktiven Partner für Koproduktions- und Serviceprojekte zu etablieren», so **Vladimir Yatsenko**, Leiter der Film Industry Association of Ukraine.

Auch die **Ukrainian Cultural Foundation (UCF)** muss besonders erwähnt werden, der die Organisation des ukrainischen Standes finanziell unterstützte. «Wir freuen uns immer, die Ergebnisse unserer Projekte zu sehen. Wenn Sie ein Projekt auf Papier im Entwurf betrachten, ist es schwierig, dieses in Echt vorzustellen. Aber wenn Sie das Ergebnis vor Augen haben und dieses besser als erwartet ist, bringt es immer viel Freude. Der ukrainische Stand auf der Berlinale spiegelt genau diese Situation wieder. Es wurden sehr

schöne Themen und Motiven für den Stand ausgewählt, die Teamarbeit der Organisatoren war sehr stimmig. Mit jedem weiteren Jahr wird der ukrainische Stand schöner, immer mehr Vertreter der ukrainischen Filmbranche kommen nach Berlin, mehr und mehr Meetings werden abgehalten», sagte Yulia Fediv, Direktorin der UCF.

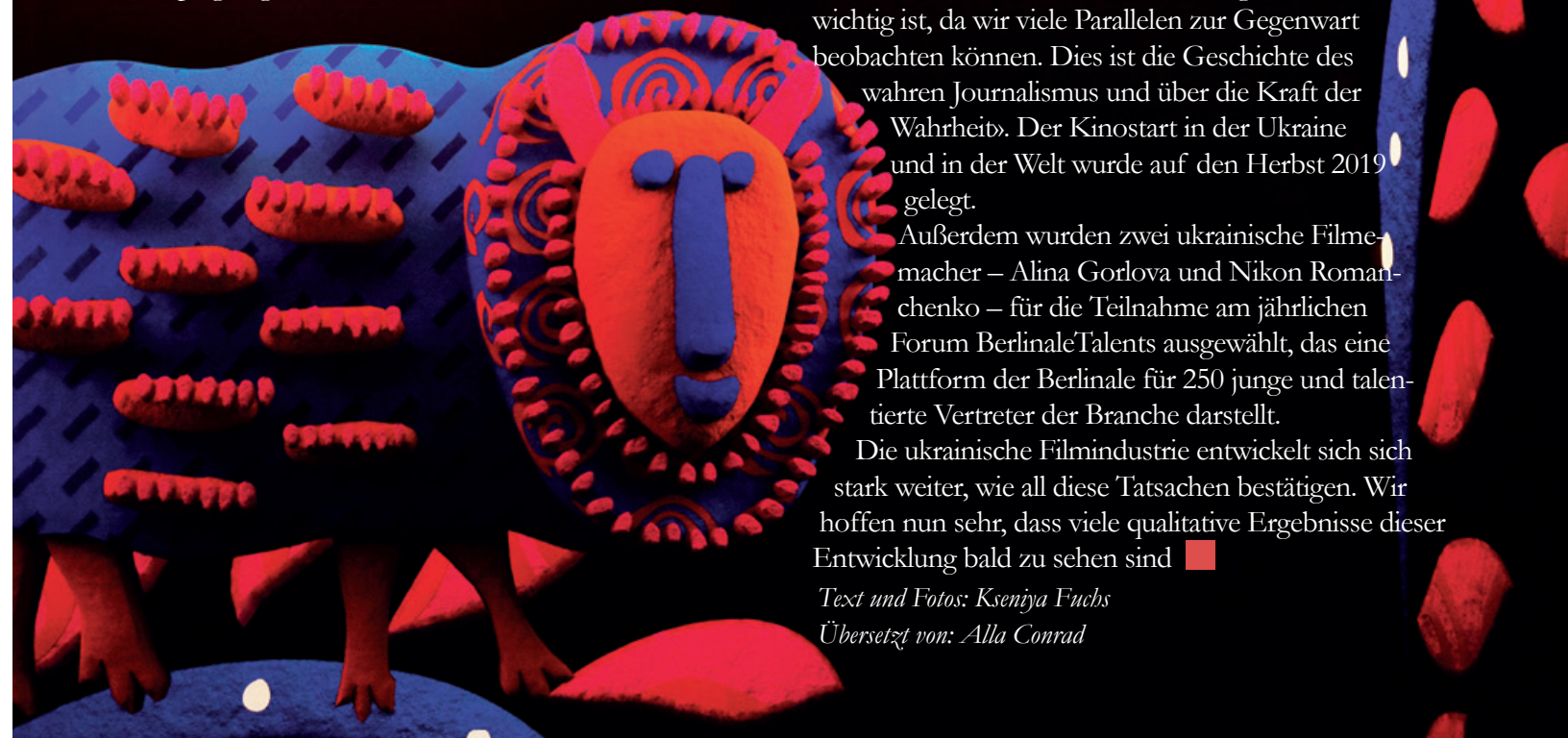
Zum bedeutenden Ereignis auf der diesjährigen Berlinale wurde die Weltpremiere des historischen Thrillers von **Agnieszka Holland** «**Mr. Jones**», indem **Kinorob und FILM.UA Group** dank der Unterstützung von der Ukrainian State Film Agency mitwirkten. Der Film basiert auf den realen Ereignissen und erzählt über den walisischen Journalisten Gareth Jones, der zum ersten Mal in der westlichen Presse über den **ukrainischen Holodomor**, dessen Zeuge der Reporter wurde, berichtet. Der Film konzentriert sich jedoch nicht nur auf die künstliche Hungersnot gewaltigen Ausmaßes, die durch die Sowjetunion in der Ukraine verursacht wurde, sondern vor allem auf die Haltung des Westens. Verschweigen und Ignoranz, Fehlinformationen und Lügen... Man spürt Parallelen zur Gegenwart fast in jedem Bild des Films. Nach der Premiere zeigte das kreative Filmteam seine Unterstützung dem Regisseur **Oleg Sentsov** **#FreeSentsov**.

Egor Olesov, Co-Produzent des Films auf der ukrainischen Seite, sagte dazu: «Die Premiere war sehr aufregend. Einige Zuschauer weinten nach der Aufführung, einige schwiegen, niemand blieb jedoch gleichgültig. Dies ist ein starker Film, der nicht nur für die Ukraine, sondern auch für die ganze Welt wichtig ist, da wir viele Parallelen zur Gegenwart beobachten können. Dies ist die Geschichte des wahren Journalismus und über die Kraft der Wahrheit». Der Kinostart in der Ukraine und in der Welt wurde auf den Herbst 2019 gelegt.

Außerdem wurden zwei ukrainische Filmemacher – Alina Gorlova und Nikon Romanchenko – für die Teilnahme am jährlichen Forum BerlinaleTalents ausgewählt, das eine Plattform der Berlinale für 250 junge und talentierte Vertreter der Branche darstellt.

Die ukrainische Filmindustrie entwickelt sich sich stark weiter, wie all diese Tatsachen bestätigen. Wir hoffen nun sehr, dass viele qualitative Ergebnisse dieser Entwicklung bald zu sehen sind ■

Text und Fotos: Kseniya Fuchs
Übersetzt von: Alla Conrad

EINFÜHRUNGSKURS MUSICAL

Der New Yorker Broadway, das Londoner Westend, der Pariser Boulevard Montmartre. All diese Orte sind eng mit der Geschichte des Musicals, eines populären musikalischen Bühnenstückes mit Elementen aus Operette, Revue und Ballett, verbunden, obgleich das New York des späten 19. und frühen 20. Jahrhunderts als Geburtsort gilt.

Als erstes Musical wird oft das auf dem Broadway im Jahr 1866 entstandene Stück „The Black Crook“ bezeichnet. Ballett-Elemente, die zufällig in ein melodramatisches Theaterstück integriert wurden, begeisterten das New-Yorker Publikum und führten das Stück zum großen Erfolg. Aber nicht nur Unterhaltung wollten die Musicals anbieten, sondern auch gesellschaftliche Themen ansprechen und belehrende Botschaften verbreiten. Das Stück „Show Boat“ von Jerome Kern und Oscar Hammerstein gilt als das erste Musical, in dem die Geschichte zum ersten Mal durch Gesang hervorgehoben und verbreitet wurde. Zu seiner Zeit leitete es das Goldene Zeitalter der Broadway Musicals ein.

Die modernen Aufführungen sind voller Musik, Gesang, Schauspiel und Tanz und entsprechen somit auch den Bedürfnissen des modernen Publikums. Auch in Deutschland gewinnen die Musicals an Beliebtheit und gehören mittlerweile zum kulturellen Alltag: Hamburg, Berlin, München oder Stuttgart entwickeln sich zu den gegenwärtigen Musicalmetropolen.

Das Musical ist mittlerweile zu einem festen Bestandteil des modernen Theaters geworden. Dank den zeitgenössischen Adaptationen feiern auch die alten Klassiker wie My Fair Lady“ (1957), „Starlight Express“ (1984) oder „Mamma Mia!“ (1999) erneut Erfolge.

Wer sich selbst überzeugen möchte, kann zunächst eine der deutschen Musicalstädte aufsuchen und das moderne Theaterleben genießen. In Hamburg wird einer der Meilensteine der Musicalgeschichte „Disney's DER KÖNIG DER LÖWEN“ angeboten — eine von Elton John und Tim Rice interpretierte Geschichte des weltweit bekannten Klassikers. Die bunte Tierwelt, die faszinierende Schönheit der Serengeti, fantasievolle Kostüme erwarten Sie in Hamburg. Ebenfalls in Hamburg versetzt das international ausgezeichnete Broadway-Musical „MARY POPPINS“ mit Hits wie „Chim Chim Cheree“ oder „Supercalifragilisticexpialidetic“ die Zuschauer in eine Welt voller Magie und Phantasie.

Auch im Jahr 2019 ist es immer noch möglich, zahlreiche Premieren zu erleben:

TINA. Ab dem 03.03.2019 startet das Musical seine Premieren in Hamburg. Die berühmten Welthits von Tina Turner werden sicherlich auch Deutschland erobern.

CIRQUE DU SOLEIL. Vom Broadway direkt nach Hamburg. Die Deutschlandpremiere findet am 14.04.2019 statt.

DIE FABELHAFTE WELT DER AMÉLIE. Die Europa-Premiere des neuen Musicals findet im Frühjahr 2019 in München statt.

DISNEY'S ALADDIN. Ab dem 21.03.2019 kann dieses Musical endlich in Stuttgart bewundert werden.

THE BAND. Das Musical mit den Hits von der Band „Take That“ feiert seine Deutschlandpremiere im April 2019 in Berlin.

Für kurze Zeit dem Alltag entfliehen und sich vom Zauber eines der Musicals in eine fantastische Welt entführen lassen - das sollte man sich nicht entgehen lassen! ■

Alla Conrad

МЮЗИКЛ ВЧОРА ТА СЬОГОДНІ

Нью-Йоркський Бродвей, лондонський Вестенд, паризький бульвар Монмартр. Всі ці місця тісно пов'язані з історією мюзиклу – популярного музичного спектаклю з елементами оперети та балету. Місцем народження мюзиклу називають Нью-Йорк кінця 19 і початку 20 століть.

Першим мюзиклом вважають роботу „The Black Crook“, поставлену в 1866 році. Елементи балету, які випадково потрапили до мелодраматичного спектаклю, дуже вразили глядача. Спектакль мав шалений успіх на сцені і довгий час не сходив зі шпальт. Проте, роль мюзиклів не була лише розважальною, часто вони звертали увагу глядача на соціальні проблеми. Спектакль Джерома Керна та Оскара Хаммерштейна „Show Boat“ вважається першим серйозним музичним спектаклем.

Сучасні вистави, наповнені музикою, співом, драматургією та танцями, набагато більше відповідають потребам своїх глядачів, пропонуючи їм нові постанови всім відомої класики. Вони зацікавляють людей різного віку з дедалі популярнішим стилем виконання в будь-якій точці світу. Наразі вистави набирають популярності у Німеччині. Такі міста, як Гамбург, Берлін, Мюнхен або Штутгарт, розвиваються в сучасні музичні метрополії.

Музичний спектакль став частиною сучасного театру. Модернізуючи і адаптуючи класичні твори, з'явилась можливість дати друге дихання класикам, які знов стали актуальними та знайшли свого глядача. Тріумфи „Моєї прекрасної леді“ (1957), „Starlight Express“ (1984) або „Mamma Mia!“ (1999) стали можливі з допомогою сучасних адаптацій у мюзикл.

Пропонуємо Вам відвідати одне з німецьких музичних міст, щоб на власні очі побачити один з мюзиклів і насолодитися сучасним театральним життям. У Гамбурзі очікується музичний спектакль „Король Лев“ – історія студії Дісней інтерпретована Елтоном Джоном і Тімом Райсом.

Барвиста дика природа, захоплююча краса Серенгети, колоритні костюми чекають свого глядача. Також у Гамбурзі до уваги глядачів всесвітньо відомий бродвейський мюзикл „MARY POPPINS“ з хітами „Chim Chim Cheree“ або „Supercalifragilisticexpialidocious“ (Супер навіть радіснеймовірноюжчудово), які занурює глядачів у чарівний світ, повний фантазії.

2019 рік буде багатим на прем'єри, ось деякі з них:

TINA. З 03.03.2019 мюзикл з хітами Тінни Тернер святкує свою прем'єру в Німеччині. Всесвітньовідомі хіти співачки пролунають для витонченої публіки Гамбургу.

CIRQUE DU SOLEIL. З Бродвею прямо до Гамбургу. Німецька прем'єра відбудеться 14.04.2019.

DIE FABELHAFTE WELT DER AMÉLIE (НЕЙМОВІРНИЙ СВІТ АМЕЛІ). Європейська прем'єра нового мюзиклу почнеться навесні 2019 року в Мюнхені.

DISNEYS ALADDIN. 21.03.2019 прилетить на летючому килимі „Аладдін“ у Штутгарт!

THE BAND. Німецька прем'єра мюзиклу відбудеться в Берліні в квітні 2019 року. На публіку чекає мюзикл з хітами гурту „Take That“.

Надихніться сучасним театральним мистецтвом та пориньте у фантастичний світ, відвідавши один з мюзиклів. Цього не можна пропустити! ■

Carl-Orff-Saal,
Gasteig

Samstag, 16. März 2019
19.00 Uhr

Zum 30-jährigen Jubiläum der
Städtepartnerschaft München-Kyjiw

KAMMERORCHESTER „UKRAINA MÜNCHEN“ MIT WERKEN UKRAINISCHER KOMPONISTEN

EINTRITT FREI (SPENDEN ERBETEN)

JULIA MOKH – SOPRAN
DMYTRO UDOVYCHENKO –
VIOLINE
ARTEM LONHINOV – LEITUNG

VALENTIN SILVESTROV
MYROSLAW SKORYK
BORYS LJATOSCHYNSKYJ
WOLODYMYR SKURATOWSKYJ
TARAS YACHSHENKO

U.A. Transport

Umzüge. Kleintransport. Entrümpelung.

0711 / 576 46 293

<http://ua-transport.de>

Ви плануєте переїзд та не знаєте,
з чого почати?
Ви придбали меблі та шукаєте
перевізника?

U.A. Transport пропонує Вам
квартирні перевезення та
транспортування меблів у
Штутгарті та по всій Німеччині від
професіонала.
Вантажівка, якою здійснюються
перевезення, обладнана усім
необхідним, тож Ваші речі
залишаться неушкодженими!
Зателефонуйте та отримайте
першу безкоштовну консультацію!

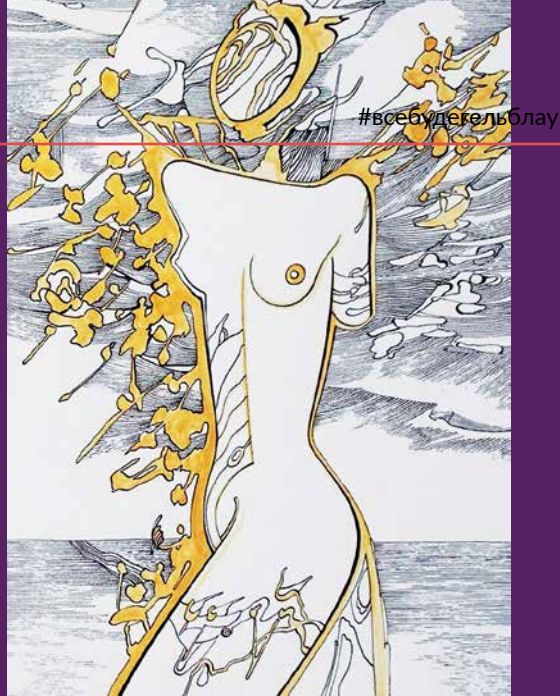

ЛІРИЧНИЙ СЮРЕАЛІСТ ОРЕСТ КОСТИВ

Мистецтвознавці визначають Оresta Костіва ліричним сюрреалістом та вважають його послідовником Далі та Магрітта. Учасник багатьох всеукраїнських та міжнародних виставок, художник з маленького містечка Радзивилів, що на Рівненщині, має на своєму рахунку вже 45 виставок, з них 10 персональних, а окремі його роботи зберігаються в Національному музеї у Львові, в галереях та приватних колекціях в Україні, Австрії, Польщі, Німеччині, Великобританії, Швеції, Єгипті, США і в Канаді.

Орест Костів народився у родині художників і з самого дитинства захоплювався живописом, музикою, літературою. Для його творчості характерні динамічні і графічно-деталізовані принципи формотворення, поєднання конкретності й абстрактності. Картини Оresta зачаровують своєю вишуканою кольоровою палітрою та глибоким філософським змістом. В його композиціях про-стежується процес мислення в образах, практичне бачення світу і людини в ньому, співвідношення земного і космічного, пріоритету духовного над матеріальним. Окрім цього, в творах художника можна часто зустріти трансформоване жіноче тіло, через яке художник намагається передати глядачеві певні відчуття і переживання.

«Біль творів Оresta Костіва відчувати невідробне, а для нас просто напівзабуте — *plaisir des details*, кожна з яких по-своєму значуща, хоч і не обов'язково придатна до негайного прочитання. Це не проблема глядача, але ще менш — недолік художника. Непізнаність якихось пластів буття — аксіома для філософії... чомусь у мистецтві її доводиться щоразу обстоювати. Орест Костів плавно рухається трьома часами, як стрічкою Мебіуса. Невловимий як месник, і загадковий як герметичний бенкет. Клубок амбівалентних пристрастей, але клубок витяжкової цілісності: не висмикнеш жодної нитки з цього клубка» — каже про художника мистецтвознавець Олег Сидор-Гібелінда.

OREST KOSTIV'S PLAISIR DES DETAILS

Kunstkritiker bezeichnen seine Kunst als lyrischer Surrealismus und betrachten ihn als Nachfolger von René Magritte und Salvador Dalí. Orest Kostiv, der ukrainische Künstler und Grafiker, wurde in der Kleinstadt Radzivil in einer Künstlerfamilie geboren und war seit Kindheit von Malerei, Musik und Literatur begeistert. Heutzutage findet man seine Werke im Lemberger Nationalmuseum sowie in vielen Galerien und Privatsammlungen in der Ukraine, Österreich, Polen, Deutschland, Großbritannien, Schweden, Ägypten, USA und Kanada. Als Teilnehmer der zahlreichen nationalen und internationalen Veranstaltungen hat Orest Kostiv bereits 45 Ausstellungen hinter sich, 10 davon – seine eigenständige.

Seine Kunst ist geprägt von dynamischen und grafisch detaillierten Prinzipien des Formenbaus, einer Kombination aus Konkretheit und Abstraktion. Kostiv's Werke faszinieren mit exquisiter Farbpalette und tiefem philosophischen Sinn. In seinen Kompositionen kann man einen offenen Prozess des kreativen Denkens und den geistigen Vorzug gegenüber dem materiellen Erleben nachvollziehen. Außerdem trifft man oft in den Arbeiten des Künstlers einen transformierten weiblichen Körper, durch den Kostiv versucht, dem Betrachter bestimmte Gefühle und Erfahrungen zu vermitteln.

«In den Werken von Orest Kostiv fühlt man ein echtes plaisir des details, indem jedes Detail von Bedeutung ist, auch wenn dies nicht unbedingt sofort erkennbar ist», sagt der Kunstkritiker Oleg Sidor-Gibelinda.

Огляд літератури

Дарія
Савченко

AR-книга від Art Nation

ЛУСКУНЧИК ТА МИШАЧИЙ КОРОЛЬ

Улюблені герої дитячої казки, маленькі Фріц та Марі, оживають на сторінках книги з AR (*прим. ред. AR – Augmented Reality, доповнена реальність*) „Лускунчик та Мишачий король“. Завдяки технології доповненої реальності історія Теодора Гофмана отримала нову форму. Анімовані ілюстрації Євгенії Гапчинської, озвучені персонажі, музика Чайковського – все це в одній книзі.

Лускунчик - це вже друга книга з доповненої реальністю від видавництва Art Nation. Ідею, яка отримала назву WowBox, було розроблено у партнерстві з “Нова Пошта”. Набір, який перетворює читання на захоплюючу гру для всієї родини, містить окрім книги, браслет із піном героя та розмальовку – усе із доповненою реальністю, а також стікери-наліпки та додаткові іграшки.

Для читання книги необхідно завантажити додаток WowBox AR, який доступний для всіх пристроїв Android та iOS. Книги-набори WowBox можна придбати окремо, а можна оформити передплату і щомісяця отримувати нову книгу з доповненою реальністю, ілюстраціями провідних українських художників та аудіокнигою трьома мовами.

Lese-Tipp

Anna
Travkina

Sofia Andrichowysch

DER PAPIERJUNGE

Die wichtigen Komponenten von Sofia Andrichowyschs Debütroman „Der Papierjunge“ sind: eine Vielzahl von historischen Details einer bestimmten Epoche, eine spannende Handlung mit mehreren schillernden literarischen Figuren, psychologisch stimmende Porträts der Charaktere, die mit der literarischen Kunstfertigkeit dargestellt werden. Der Leser wird beeindruckt durch das Talent der Autorin, die so viele Komponenten auf knapp 300 Seiten gleichzeitig beachten kann.

Einerseits ist „Der Papierjunge“ ein Porträt der vergangenen Epoche und somit ein historischer Roman. Mit allen kleinen Details des damaligen Alltagslebens stellt die Autorin die Atmosphäre von der Kleinstadt Stanislau (heute Iwano-Frankiwsk, die Heimatstadt der Autorin) zur Zeit um 1900 dar. Die Atmosphäre in diesem Ort, als Galizien noch zur Österreichisch-Ungarischen Monarchie gehörte, ist in den Anmerkungen zu den Speisen aus verschiedenen Küchen, den religiösen Bräuchen, gesellschaftlichen Sitten zu spüren. Damit wird ein Bild einer Gesellschaft von vor über 100 Jahren geschaffen, als die Vertreter unterschiedlicher Nationalitäten und Religionen, die vier unterschiedliche Sprachen gesprochen hatten, an einem Ort zusammen lebten. Andererseits ist „Der Papierjunge“ eine Art Krimi: es geht um eine Reihe seltsamer Diebstähle, in die der Magier Thorn und der Junge Felix, nach welchem das Buch genannt wurde, verwickelt sein könnten. Der Letztere ist der Träger einer Knochenanomalie, durch die er extrem biegsam und „brüchig wie Papier“ ist und in jeden Spalt reinpasst. Außerdem ist es eine Geschichte über eine merkwürdige Beziehung zwischen zwei Frauen: dem Dienstmädchen Stefa, das die Geschichte erzählt, und ihrer Herrin Adelja: eine Geschichte über Liebe, Abhängigkeit, Unterwerfung und Missbrauch.

Das Buch wurde von „Residenz Verlag“ veröffentlicht und ist auf Amazon und in allen Buchhandlungen erhältlich

РОЗДУМИ ПРО МОДУ В НАШІ ДНІ

МОДА

ОДИН З НАЙЯСКРАВІШИХ
ПРОЯВІВ МАСОВОЇ КУЛЬТУРИ

ПРОЦЕС СОЦІАЛІЗАЦІЇ В КОЛЕКТИВАХ
ВІДБУВАЄТЬСЯ ЧАСТО ЗА ДОПОМОГОЮ МОДИ

АНЮ,
ПРИВІТ!

ПРИВІТ!

І ЯКЩО ХТОСЬ ХОЧЕ БУТИ НАЛЕЖНИМ
ДО ПЕВНОЇ СОЦІАЛЬНОЇ ГРУПИ,
ВІН МУСИТЬ ДЕМОНСТРУВАТИ СХОЖИЙ
СТИЛЬ ЖИТТЯ

ЩО ТАКЕ
FLOSS
DANCE?

В ДЕЯКИХ КОЛЕКТИВАХ ВІДБУВАЄТЬСЯ
НІВЕЛЮВАННЯ ОСОБИСТОСТІ

ХІ-ХІ

ЦІКАВО, ЩО МОДА СПОНУКАЄ ЛЮДЕЙ БУТИ
УНІКАЛЬНИМИ, АЛЕ В НАСТУПНИЙ МОМЕНТ
ПЕРЕТВОРЮЄ ВЕЛИКІ МАСИ НА УНІФОРМОВАНІХ
НОСІЇВ НОВОГО ТРЕНДУ

І ВСЕ У СУСПІЛЬСТВІ
ПЕРЕТВОРЮЄТЬСЯ НА
СУЦІЛЬНИЙ КОНСУМ І
ШВИДКУ МОДУ

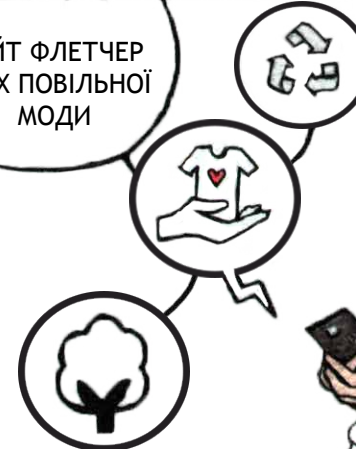
З ІНШОГО БОКУ ІСНУЮТЬ ЛЮДИ,
ЯКІ МАЮТЬ ЗОВСІМ ІНШІ ДУМКИ
СТОСОВНО ІНДУСТРІЇ МОДИ...

ВОНИ НЕ ТІЛЬКИ Є ПРОТИВНИКАМИ
ШВИДКОЇ МОДИ...

АГОВ!

КЕЙТ ФЛЕТЧЕР
І РУХ ПОВІЛЬНОЇ
МОДИ

... АЛЕ Ї ПРОКЛАМУЮТЬ ЕКОЛОГІЧНЕ
ВИРОБНИЦТВО ТА ЯКІСТЬ, ПІДТРИМУЮТЬ
МАЛИЙ БІЗНЕС ТА ЧЕСНУ ТОРГІВЛЮ.

А ЩО ДЛЯ ВАС Є МОДА?
ЯКІ ТЕНДЕНЦІЇ ЇЇ РОЗВИТКУ БАЧИТЕ ВИ?

Kateryna Kostiuchenko ©

К. КОСТИУЧЕНКО

- Grafikdesigner
- Web-Entwickler
- Übersetzer (UA-DE)
- Redakteure (DE)

Gel[:b]lau sucht nach ambitionierten Grafikdesignern, Redakteuren (DE) sowie Übersetzern (UA -> DE) und Web-Entwicklern (TYPO3 / Wordpress), die Spass bei den kreativen Tätigkeiten haben und bereit sind, sich unserem Team auf freiwilliger Basis anzuschliessen.

Wieso lohnt es sich?

Die Mitarbeit an Gel[:b]lau bringt mit:

- Erfahrung in der Konzeption und Kreation eines einzigartigen Print-Produkts
- kreative Freiheit und Verwirklichung der Ideen
- Möglichkeit für Selbst- und Weiterentwicklung
- Soziales Engagement
- Qualitativ hochwertiges Material für Portfolio

Du willst mitmachen?

Wir freuen uns auf Deine Mail an red@gelblau.net

- Графічні дизайнери
- Веб-розробники
- Перекладачі (UA-DE)
- Редактори (DE)

Gel[:b]lau шукає завзятих веб-розробників та графічних дизайнерів, редакторів (DE) та перекладачів (UA -> DE), які отримують задоволення від творчої праці та готові приєднатися до нашої дружньої команди на добровольчій заснові.

Чому варто до нас приєднатись?

Робота в Gel[:b]lau – це:

- безцінний досвід в створенні унікального друкованого видання
- креативний freestyle та можливість втілення власних ідей в життя
- саморозвиток та можливість випробувати себе в новій сфері
- міжнародний досвід
- якісний матеріал для портфоліо

Наші контакти: red@gelblau.net

Gel[:b]lau ist das Informations- und Unterhaltungsmagazin, das 2016 von den jungen und aktiven Ukrainern in Stuttgart erschaffen wurde.

Das Ziel des Magazins ist, sowohl die ukrainische Kultur und Tradition aufrechtzuerhalten sowie zu pflegen, als auch die deutsche Kultur unter den Ukrainern zu popularisieren und den deutschen Alltag näher zu bringen.

Gel[:b]lau – це не просто журнал. Це перше україно-німецьке розважально-пізнавальне періодичне видання за кордоном такого формату. Gel[:b]lau – суто волонтерський проект, над яким команда та автори працюють на сьогоднішній день у свій вільний час безкоштовно, тож команда часопису радіє кожному благодійнику! Зробіть свій благодійний внесок та допоможіть забезпечити вихід наступного номеру!

Zahlungsempfänger: Ukrainisches Atelier für Kultur & Sport e. V.

IBAN: DE17600501010002857079, SWIFT-Code(BIC): SOLADEST600

Kreditinstitut: BW Bank Stuttgart. Verwendungszweck (bspw.): Für satzungsgemäße Ziele /Zwecke